

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

tw @catalunyacristiana.bsky.social

xx @catcristiana

yt catalunya cristiana

Orientació profètica en temps de desconcert

Els profetes aporten elements de reflexió per poder viure i comprometre's en el moment actual

P 8-13

©Vatican Media

El papa Francesc s'adreça a l'Assemblea General de Nacions Unides, a Nova York, el 25 de setembre del 2015.

NOU BEAT

Descobrim el perfil de Licarion May, el germà marista assassinat durant la Setmana Tràgica

P 22

REPORTATGE

El Temple Major de Roma, una de les sinagogues més grans del món

P 26 - 29

SUMARI

9 FEBRER 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-19

Pont entre l'Església ortodoxa i l'Església catòlica llatina

El teòleg Florin Bojor participarà a l'espai "Diàlegs" de l'Hospital de Campanya Santa Anna

20

Janneth Colindres, germana caputxina de la Mare del Diví Pastor

“La plena confiança en el Senyor
ens fa pelegrins de l’esperança”

38-39

Clam contra les armes nuclears

Barcelona acull un homenatge
als “hibakusha”, els
supervivents d’Hiroshima i
Nagasaki

40

Treballs arqueològics al temple Flavi

Nou espai per completar el futur
itinerari pel conjunt catedralici i
l’Acròpolis

EDITORIAL

Far i brúixola

El 21 de gener, l’Ajuntament de Barcelona va acollir un homenatge als *hibakusha*, supervivents de les bombes nuclears llançades pels Estats Units a les poblacions japoneses d’Hiroshima i Nagasaki. Es compleixen 80 anys d’uns fets que van deixar un rastre de mort i destrucció de present i futur. Només per l’efecte directe de l’explosió, van morir-hi unes 214.000 persones.

Uns dies després, el 27 de gener, i en el mateix context del final de la Segona Guerra Mundial, també es va commemorar el 80è aniversari de l’alliberament del camp de concentració i d’extermini nazi d’Auschwitz, a Polònia, testimoni de les majors atrocitats perpetrades pels éssers humans. Es calcula que sis milions de jueus van ser exterminats en una operació de neteja ètnica malèvolament calculada. Tenim testimonis vius d’aquests fets tan dramàtics i, això no obstant, com en el mite de Sísif, la humanitat sembla condemnada a arrossegar una vegada i una altra els mateixos pecats. Assistim a un *in crescendo* de les aspiracions imperialistes, mentre arreu s’escampa l’odi entre persones i comunitats. La indústria armamentística viu un moment d’auge per la necessitat de protecció davant de les amenaces d’agressió. En els darrers anys els països que tenen armes nuclears s’han dedicat a renovar els arsenals.

En aquest terreny pantanós en què ens movem necessitem veus profètiques, com la del papa Francesc, que actuïn de far i brúixola, i facin de contrapunt del discurs dominant. Per això en el Primer Pla d’aquesta setmana reflexionem sobre la necessitat d’un nou profetisme. Com afirma el professor i teòleg Fernando Rivas, “el cristianisme sempre ha rebut el do de la profecia, que ens convida a continuar creixent com a poble real, sacerdotal i profètic”.

.....

☐ Edició en castellà

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

A/e titular del compte _____

IBAN	ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE	DATA (DD/MM/AA)

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

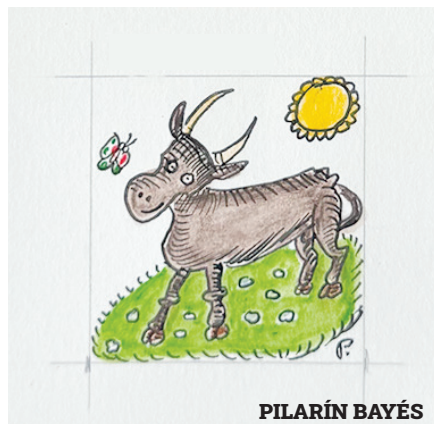
PAPA FRANCESC
@pontifexes.bsky.social
29/01/2024

M'amoïna la situació a la República Democràtica del Congo. Insto les parts a cessar les hostilitats i salvaguardar la població civil. Prego per la pau i demano a les autoritats locals i internacionals que treballin per una resolució pacífica del conflicte

MIREIA D. B.
@Holaiquetal
29/01/2024

Comunicació internacional i gestió cultural
El que està passant a Alemanya, amb la força de l'AfD i l'extrema dreta, ens hauria d'interpel·lar a tots. Perquè és un clar senyal del que us penseu que va venint, però que en realitat ja tenim, a Alemanya, el país més important de la UE. Desmuntar el seu discurs és prioritari

ELOI ARAN
@Eloi_Aran
28/01/2024
Cap d'Àrea d'Identitat i Missió de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya
Els Jesuïtes anuncien el tancament de la comunitat religiosa de Bellvitge. No només tanquen escoles per baixada de natalitat. Hi ha una altra manca de "natalitat espiritual" —de conversió i néixer de nou— que també afecta altres tancaments

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

STELLA MARIS, NOU TEMPLE JUBILAR A BARCELONA

El cardenal Joan Josep Omella ha afegit un nou temple jubilar on es pot guanyar la indulgència plenària durant aquest Any Sant a l'arxidiòcesi de Barcelona. Es tracta de la capella de Stella Maris, el centre d'acollida que l'Apostolat del Mar té al Port. El director del Secretariat de l'Apostolat del Mar a l'arxidiòcesi, Ricard Rodríguez Martos, va dir el 30 de gener, al programa *Sense distància*, que "Stella Maris es va preocupar de seguida pels mariners, que tenen dificultats per poder accedir a les indulgències de l'Any Jubilar,

ja que s'estan poc temps a port".

Rodríguez Martos va explicar que l'arquebisbe de Barcelona "es va mostrar molt receptiu davant la petició i va respondre-hi afirmativament, com ja es va fer durant l'Any de la Misericòrdia". El també diaca va explicar que "l'arquebisbat ha preparat uns díptics en anglès sobre l'Any Jubilar i la indulgència plenària". Amb la nova inclusió de Stella Maris, són 9 els temples jubilars a l'arxidiòcesi de Barcelona, entre ells el Cottolengo del Pare Alegre.

Zoom MACIÀ GRAU

Agustí Codinach

El 12 de febrer vinent, les monges clarisses del Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes obriran per darrera vegada les portes de la seva comunitat, per celebrar una diada de Santa Eulàlia que servirà per acomiadar-se de la ciutat. Les tres monges faran efectiu el seu trasllat a la comunitat de Vilobí d'Onyar el 15 de febrer, posant punt final a l'etapa de les clarisses a Pedralbes, que va començar fa gairebé 700 anys.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

10 de febrer del 1805

Carles IV prohibeix per decret les corrides de toros al Regne d'Espanya

Notes miscel·lànies sobre el Seminari Conciliar de Barcelona

Les “Constituciones del Seminario Episcopal de Barcelona” del bisbe Valladares (1784)

DANIEL GIL SOLÉS

Coordinador tècnic de la
Biblioteca Pública Episcopal
del Seminari de Barcelona

Durant l'episcopat de Valladares, s'obrí la Biblioteca Pública Episcopal

De forma més o menys regular, i segons les circumstàncies i necessitats de cada moment històric, els diferents bisbes de Barcelona han decretat unes noves *Constituciones* —o Reglaments— per al Seminari Conciliar de Barcelona. Ho feu el bisbe Sanç el 1614 en les primeres Ordinacions en un Seminari encara incipient; i ho feu també el bisbe Gavino de Valladares, amb les *Constituciones del Seminario Episcopal de Barcelona*, publicades a Barcelona per Francisco Suriá y Burgada l'any 1784.

Som en plena Il·lustració, i el Seminari ja fa 12 anys que es va traslladar al Col·legi de Cordelles, a tocar de l'església de Betlem. Els temps de

l'antic Seminari a Montalegre queden enrere. Les *Constituciones de Valladares* substitueixen les que estaven vigents, emeses pel bisbe Felipe de Aguado el 25 d'octubre de 1737. Ara, però, calia modificar-les per unes de noves, i segons llegim al punt IV “*la prudencia de estas Constituciones contribuyó mucho sin duda à la subsistencia y progresos de este Seminario, (...) Pero como en semejantes establecimientos las mas prudentes ordinaciones se hacen tal vez inútiles, variadas las circunstancias de los tiempos (...); y aun ahora son indispensables algunas mudanzas, ya en lo concerniente à los estudios públicos, ya tambien en la interior administracion del Colegio, y direccion de los Colegiales*”.

En efecte, els temps canviaven: si les *Constituciones* de De Aguado tanquen una època fosca del Seminari, en què romangué tancat i sense activitat pròpia entre 1650 i 1735, ara, les *Constituciones de Valladares* havien de representar un salt qualitatiu cap endavant, que permetés dotar la institució d'una estructura sòlida i ben definida, i que aprofités “*la circunstancia de ser nuestro Seminario la única casa de enseñanza pública de las ciencias eclesiásticas en nuestra tan dilatada y populosa Diócesis*”. Durant l'episcopat de Valladares, a més, s'obrí la Biblioteca Pública Episcopal el gener de 1776, i s'elaborà també el seu primer inventari l'any 1785. ■

La sal de la terra

No diràs el nom de Déu en va

ÀNGEL MIRET

Advocat

A casa nostra, polítics que es declaren cristians han estat objecte de befa

Déu em va salvar per fer que Amèrica torni a ser gran”, emfatitzava Donald Trump el dia de la presa de possessió com a president dels Estats Units. A moltes persones ens va sorprendre i, fins i tot, escandalitzar tanta arrogància, però afirmacions similars han estat habituals en el decurs de la història per part de polítics i líders de confessions religioses diverses. No fa tants anys, a Espanya, les monedes de curs legal portaven inscrites una llegenda que proclamava: “*Francisco Franco, Caudillo de España por la gracia de Dios*.”

És el contrari del que passa a casa nostra, on polítics que es declaren cristians, siguin de dretes, siguin de partits d'esquerres, com ho són l'Ori-

ol Junqueras o en Salvador Illa, han estat objecte de befa per aquest fet!

Als europeus ens resulta sorprenent la visibilitat que donen al fet religiós als Estats Units. En la mateixa cerimònia en què Trump es declarava ungut per Déu, jurant el càrrec amb dues bibles —una d'Abraham Lincoln i l'altra de la seva mare— es donava la paraula al cardenal catòlic Timothy Dolan, arquebisbe de Nova York, i tot seguit a diferents líders religiosos cristians, musulmans i jueus. I l'endemà, bona part del nou govern assistia a un ofici celebrat per la bisbessa episcopaliana de Washington, Mariann Edgar Budde, que va dir a Trump: “Has sentit la mà providencial d'un Déu amorós. En nom del

nostre Déu, et demano que tinguis misericòrdia de les persones en el nostre país que ara tenen por.”

Em generen estupefacció i m'incomoden les persones que, de bona o mala fe, manifesten que per boca seva s'expressa Déu: “No diràs el nom de Déu en va”, diu el segon manament de Déu. Però, d'altra banda, si bé en algun moment la intensa presència del fet religiós als Estats Units pot col·laborar a fer possible manifestacions messiàniques com la de Trump, també crec que l'abandonament absolut de Déu a Europa i a Catalunya no afavoreix la nostra societat pel compromís amb els valors que són inherents a la majoria de religions. ■

Col·laborem en iniciatives humanitàries com la de Mans Unides, que apel·len al sentit comunitari de la nostra fe

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

65 anys de lluita contra la fam

Aquest diumenge s'escau la Jornada de Mans Unides amb el lema "Compartir és la nostra major riquesa". Enguany, aquesta institució de l'Església catòlica vol deixar constància de la labor que fa amb una celebració especial: 65 anys al costat dels més desfavorits.

Aquesta associació va ser fundada per un grup de dones, vinculades a l'Acció Catòlica, que van unir les mans i esforços per fer visible i lluitar contra la fam i la pobresa al món. No podien concebre que en molts racons del món es patís fam i van reaccionar davant d'aquesta realitat crua. Ho van fer sense dubtar, amb determinació. Elles van acollir el prec del Senyor que ens diu: "Doneu-los menjar vosaltres mateixos" (Lc 9,13). Aquestes germanes nostres van ser un testimoni de l'amor de Déu per la humanitat sofrent.

Mans Unides, en tots aquests anys, ha ajudat a transformar la injustícia en projectes de desenvolupament per als països més pobres. I és que, quan unim esforços, els fruits es multipliquen. Mans Unides, inspirada en Jesucrist, continua treballant

per la dignitat de les persones. Ara amb més eines que en els seus inicis, però sempre amb el zel de fer-ho amb humanitat, encarnats en la realitat i cultura del lloc, i amb respecte per l'entorn.

Segons Mans Unides, al món hi ha 783 milions de persones que pateixen fam. Aquesta xifra és alarmant, perquè representa aproximadament una vuitena part de la població mundial, és a dir, una de cada vuit persones pateix gana. Sembla que no pot ser que en l'era de les tecnologies més avançades, encara manquin els aliments bàsics a moltes persones. "¿Com jutjarà la història una generació que té tots els mitjans necessaris per alimentar la població del planeta i que rebutja fer-ho per una ceguesa fraticida?" Aquesta és la pregunta que ja es feia sant Joan Pau II fa més de trenta anys (missatge del papa Joan Pau II per a la Quaresma de 1991).

Fan falta molts pans i plans d'acció per arribar a tothom i erradicar la fam, i calen moltes mans unides per canviar el rumb d'algunes inèrcies. És un goig saber que moltes persones anònimes comparteixen els seus recursos, el seu temps, la seva il·lusió i la seva pregària per dur a terme iniciatives precioses d'ajuda als altres. Si som capaços de fer el gest de compartir, es multiplicarà el seu efecte com una ona expansiva i no hi haurà

aturador. Quan compartim i donem alguna cosa amb alegria, rebem molt més. I fem experiència del que llegim al llibre dels Fets dels Apòstols que "fa més feliç donar que rebre" (Ac 20,35).

Aquest divendres, a la basílica de la Sagrada Família, he tingut el goig de presidir una missa en acció de gràcies pels 65 anys de Mans Unides. Gràcies, Mans Unides, per la vostra lluita decidida contra la fam al món. Gràcies per ajudar-nos a prendre'n consciència. Gràcies per creure que és possible erradicar-la. La col·lecta d'aquest diumenge a totes les parròquies i comunitats cristianes està destinada a aquesta institució i a la tasca que fa. Us animo a participar-hi! Us animo a entrar a la web i veure tot el que es pot arribar a fer amb la vostra col·laboració.

Benvolguts germans i germanes, escoltem també nosaltres el prec de Jesús i siguem generosos. Col·laborem en iniciatives humanitàries com la de Mans Unides, que apel·len al sentit comunitari de la nostra fe. Fem que les nostres accions esdevinguin un bàlsam per als més desfavorits. Fem-ho precisament en aquest any jubilar de l'esperança, en el qual el Papa ha disposat que aquestes col·laboracions econòmiques puguin preparar-nos a rebre una indulgència plenària. ■

La por i inseguretat, pròpies dels temps de mudança, poden contrarestar-se amb una actitud profètica que permeti albirar i construir un món nou

PROFETISME PER A UN CANVI D'ÈPOCA

JOAN ANDREU PARRA

Casa en flames... A banda d'una exitosa pel·lícula catalana podria ser una metàfora de la situació d'un món, la casa comuna, convuls. Com prega el salmista: "Si els fonaments del món s'esfondren, el just, pot fer-hi res?" (Salm 11,3). Precisament, quan els fonaments de la societat trontollen són una bona brúixola "aquelles persones i tradicions que saben què és passar per una crisi i han trobat enmig d'ella motius per continuar vivint, i fins i tot créixer. I és aquí quan apareixen dins de la nostra història els profetes i la profecia", remarca el professor d'Història Antiga de l'Església i Patrologia a la Universitat Pontifícia Comillas, Fernando Rivas.

Amb l'actual marc de policrisis, diversos analistes apunten a un canvi de paradigma: "Estem en un moment de transició, de canvi, i és difícil sempre caracteritzar-los. Ja no estem en un moment unipolar, sinó que hi ha moltes potències que tenen alguna cosa a dir en aquest sistema internacional, que contesten i que no veuen amb bons ulls aquell ordre internacional postguerra freda, dissenyat des d'Occident. Molts exemples ens hi fan pensar: els Estats Units i la Xina competeixen

© Vatican Media

El papa Francesc ha demanat al president Trump que "construeixi una societat més justa, sense odi ni exclusió". Imatge de la recepció al Vaticà en la seva presidència anterior el 24 de maig del 2017.

de tu a tu a nivell econòmic i tecnològic; Europa té una guerra al seu continent i ja fa temps que no s'està expandint...”, observa Pol Bargaés, investigador sènior del CIDOB, centre d'investigació en relacions internacionals amb seu a Barcelona.

Una de les claus la trobaríem en el qüestionament de l'antiga hegemonia d'Occident: “Als anys noranta semblava que tots els països veien amb bons ulls democratitzar-se i fer la transició cap a la liberal democràcia i el lliure mercat. Són moments de molt multilateralisme, amb avenços en qüestions com dona, pau, seguretat, canvi climàtic, seguretat humana i desenvolupament, que ressonen en el sistema internacional i que l'ONU, poc contestada en aquells moments, és capaç d'impulsar. Això comença a canviar ja a finals dels anys 2000, on hi ha un creixement d'altres potències que comencen a competir per recursos, per idees, amb altres valors. Per exemple, per a la Xina té més valor la sobirania que

no pas la creixent interdependència o la promoció de la democràcia”, continua Bargaés.

Precisament, durant el 2024 més de la meitat de la població mundial va exercir el seu dret a vot i s'ha dibuixat un mapa on “hi ha menys democràcies que abans i hi ha una erosió de les democràcies dins mateix d'Occident, que era el gran promotor d'aquest ordre liberal internacional. Si mirem Europa, hi ha un auge de partits d'extrema dreta, amb idees euroescèptiques, en contra de drets humans”, analitza Bargaés.

En efecte, Europa —amb l'arribada de Trump a la presidència dels Estats Units— “perd l'aliat principal que tenia en la defensa de l'ordre liberal global. I això debilita la Unió Europea, perquè està més sola en aquesta defensa. Està clar que Trump no promou el multilateralisme, no és un gran aliat d'Europa i vol accelerar aquesta guerra econòmica-tecnològica contra la Xina. Això té moltes conseqüències, la majoria negatives

per a Europa. I també positives: que Europa ha de saber desmarcar-se i saber pensar-se com a continent que vol fer coses i que ha d'avançar més integrat i més ben coordinat”, remarca Bargaés.

DESCONTENTAMENT DEMOCRÀTIC

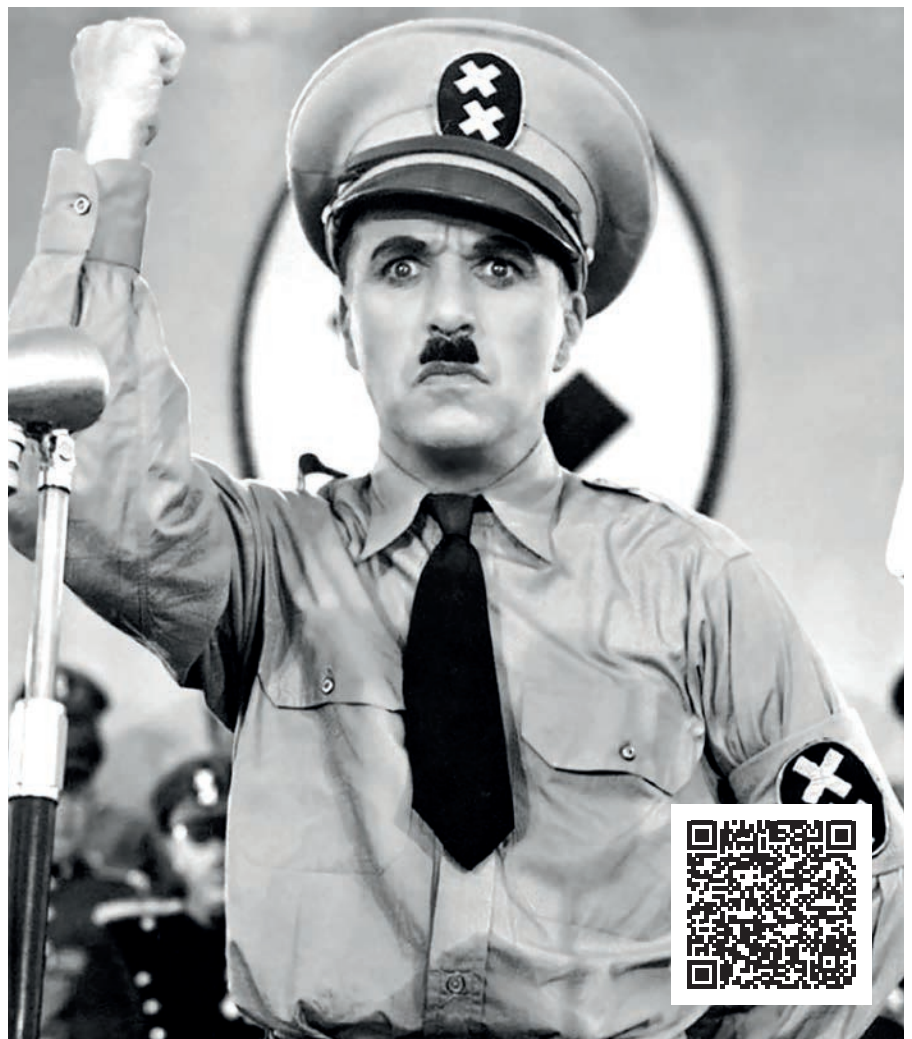
“Des del Moviment de Treballadors Cristians d'Europa analitzem com és que aquest creixement de l'extrema dreta, amb aquests valors tan terribles, està tenint ressò en les classes treballadores. En països com Àustria o Alemanya estan pujant de tal manera que perilln tots els avenços que s'han aconseguit pel que fa a gènere, dones o immigració. Veiem que, certament, tenen un missatge tan simple que potser arriba molt directe, i avui no es contrasta a les xarxes socials on tot és molt circular: quan busques una cosa et reafirma en allò que has buscat, sense altres veus diferents que et facin reconsiderar,” es lamenta Anna

ANNA LUQUE

“Aquesta pèrdua del valor que tots som iguals, som fills de Déu i, per tant, germans, ens mena a una societat esquerrpa, molt dura”

JOAN RAMON MARÍN

“La impressió és que els profetes estan molt callats. Però existeixen: gent que aguanta, en el millor sentit de la paraula, que resisteix, que es nega a acceptar que les coses no tenen remei”

El discurs final de la pel·lícula “El gran dictador” (1940), de Charles Chaplin, publicat a la darrera edició de l'Agenda Llatinoamericana, és plenament vigent.

Luque, copresidenta del MTCE. Això ha portat, segons Luque, a defensar obertament “conviccions no ètiques, com ara que els immigrants no han d’estar aquí. Aquesta pèrdua del valor que tots som iguals, som fills de Déu i, per tant, germans, ens mena a una societat esquerrana, molt dura”. Aquesta regidora a l’oposició de Badia del Vallès també observa un cert declivi dels *espais socials de convivència*, descrits pel filòsof Michael J. Sandel: “A Badia, que sempre ha estat un poble ple d’entitats, cada vegada en són menys, no hi ha jovent. No els cal o ells creuen que no els cal aquesta convivència, on poder discutir de diferents temes.”

Amb tot aquest magma de problemes, arriba el mercat de les solucions: “Les crisis són una crida d’atenció, amb una funció molt semblant a la que té el dolor en l’organisme humà. És aquí on hi ha el nucli del problema, perquè hi ha dues maneres de sortir-ne: amb falses solucions o amb propostes que vagin a l’arrel del problema i ofereixin mitjans i estratègies per sortir-ne de debò, fent-nos créixer i avançar”, remarca Fernando Rivas. El també consiliari de l’ACO a Madrid alerta que “en l’àmbit social aquestes solucions falses s’expressen habitualment amb dinàmiques d’exclusió, recerca de boc expiatoris, corporativisme, identitats socials excloents i renúncia a la pròpia responsabilitat en mans de lideratges autoritaris. A més, aquestes falses solucions estan alimentades per grups interessats a mantenir la situació de crisi, creant fins i tot nous problemes i noves crisis”.

El biblista Joan Ramon Marín explica al document de l’ACO n. 23, *Els llibres bíblics dels profetes*, l’etimologia de la paraula *profeta*: “En hebreu es diu ‘nabí’. Probablement prové d’una llengua mesopotàmica on el verb ‘nabu’ significa cridar. El substantiu *profeta-nabí* es podria entendre, aleshores, de dues maneres: *aquell que crida* (el profeta és el qui parla en públic i anuncia la paraula del Senyor) o bé, *aquell que és cridat* (el profeta és el qui ha rebut la paraula del Senyor i la missió de proclamar-la). Tots dos sentits haurien d’anar junts sense excloure’n cap: el profeta és *un cridat que crida*.”

“Probablement ara la impressió és que els profetes estan molt callats

o, si més no, no tenen ressò públic, i més veient gent com Musk, que acompanya Trump, que domina en xarxes i debats, i on sembla que van eliminant la gent que diu coses amb cap i peus. Però que no hi hagi ressò no vol dir que no hi siguin. S’ha de fer una mena de descoberta, potser és una època d’humilitat, cosa que no deixa de ser una virtut. Però existeixen: gent que aguanta, en el millor sentit de la paraula, que resisteix, que es nega a acceptar que les coses no tenen remei”, valora Marín.

PSEUDOPROFETES I FALSOS DÉUS

Als llibres de Jeremies i Ezequiel són recriminats aquells falsos profetes que estan principalment al servei del rei, o dels propis interessos.

Com indica Marín, “ser profeta per a aquesta gent és un negoci. Fins i tot diuen el que a la gent li agrada sentir. I, així, tothom està content, aparentment. Tornant a Trump, hi ha un munt de gent d’empreses que s’han posat al seu servei amb un entusiasme sense cap mena de crítica. Sempre al costat dels qui manen i això té poc a veure amb una vocació de servei. També tenim gent que s’arroga el títol de profeta, com si fossin grans il·luminats o que faran avançar el món, quan el que busquen és que ningú es mogui. És un immobilitisme nefast”.

Llegim a Jeremies: “El meu poble ha comès un doble mal: m’ha abandonat a mi, font d’aigua viva, i s’ha excavat cisternes, cisternes esquerdes, que no retenen l’aigua”

**La primera immobiliària
amb valors cristians de
Catalunya**

PROMOCIÓ

**Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem
l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula
d'habitabilitat.**

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

“Pau arreu de la Terra”, acte promogut per la Comunitat de Sant’Egidio, l’1 de gener passat al pla de la Catedral de Barcelona.

(Jr 2,13) o “Què se n’ha fet, dels déus que havíeu fabricat? Que vinguin ells a salvar-vos a l’hora del desastre! Els teus déus, Judà, són tants com les teves ciutats” (Jr 2,28). Un d’aquests déus que ens han de venir a salvar, avui en forma tecnològica, seria la intel·ligència artificial? “En el meu grup d’ACO hem vist que, si vols fer una pregària, la IA te’n pot fer una de molt bonica, però no té esperit. L’Esperit, el busquem, el tenim, i això ens ha d’ajudar a lluitar contra els falsos déus... Crec que ens hem amagat dins les xarxes socials, dins del teu regne petit i fàcil amb els teus déus, i no ens enfrontem al que és la vida”, apunta Anna Luque.

A més, hi ha tot un xup-xup en la cultura de masses que pregona un dogma apocalíptic, del col·lapse, del caos global irreversible. Quins contrarelatats podem trobar? “Potser aquesta mena d’ambient apocalíptic l’hem centrat massa en la destrucció i menys en el missatge que hi havia de fons en la literatura, bíblica i

apòcrifa: el món que es vol construir, en positiu. I per tant, un missatge apocalíptic de la Bíblia més proactiu, de construir un món nou, un cel nou i una terra nova. Nou vol dir útils, no vol dir simplement, canviar-los i ja està”, precisa Marín.

“PROFETES DE LA PORTA DEL COSTAT”

“El mateix naixement de l’Església està marcat per l’esdeveniment de Pentecosta, la vinguda de l’Esperit, que fa que homes i dones, ebris de Déu, es converteixin en profetes, com ja havia vaticinat el profeta Joel. I no s’acaba aquí la història perquè el cristianisme, sobretot en els seus moments més crítics i innovadors, sempre ha rebut el do de la profecia, que ens convida a continuar creixent com a poble real, sacerdotal i profètic”, recorda Rivas. El teòleg es refereix per exemple, a començaments del segle IV, quan l’Església està temptada de convertir-se en una institució més al servei de l’Imperi,

es veu sorpresa per l’aparició dels monjos, els homes i les dones del desert; o segles, més endavant, en un altre moment fosc, trobem Francesc d’Assís i així fins avui amb homes i dones com Mahatma Gandhi, Carles de Foucauld, Etty Hyllesum, Martin Luther King, Helder Camara, Joan XXIII, Dorotee Sölle...

Ara bé, com diu Marín “la idea de profecia a la Bíblia és més àmplia del que normalment pensem. Són profetes les persones, cert. Però també ho és la història. Hi ha moments històrics que són profètics, que anuncien ja un món nou. I segurament s’hauria de dir, per extensió, que fins i tot les institucions (socials i religioses) poden ser profètiques”. En efecte, per a aquest vicari del Prat de Llobregat i consiliari mundial de la CIJOC, “quan l’Església deixa de ser profètica hi surt perdent ella i hi surt perdent el món al qual li toca servir. Segons com ho mirem i segons què entenguem per Església, sembla que aquesta funció més aviat va fent pas-

sos enrere, però potser, rasant una mica, trobes que hi ha molta gent ben normal, molt anònima, que es mou una mica, que promou l'esperança a uns nivells de vegades molt propers i molt simples, com un grupet que hem muntat a la parròquia amb motiu del Jubileu”.

Serien, parafrasejant el papa Francesc, els *profetes de la porta del costat*. “Una de les persones del grup que esmentava participa com a tertuliana en un programa local radiofònic i ens explicava que sempre intentava aixecar una mica la mirada en qualsevol tema que es discutís. Són actituds molt evidents, teòricament, però escoltar, aixecar la mirada, són actituds molt necessàries. I això passa a vegades per coses tan concretes i tan inútils (semblaria) com reclamar i perseverar perquè les escales mecàniques de l'estació de tren del Prat, que no funcionen fa un any, les arreglin”, remarca Marín.

“Hem de buscar moments on treballar la nostra fe, on escoltar el

que ens diu l'evangeli, on superar el pessimisme fent-nos conscients que Déu ens acompanya. Tenim la sort de tenir una fe i, en el nostre cas moviments com l'ACO o la JOC, que ens recolzen i ens donen eines per no caure en aquest desànim”, valora Anna Luque. Aquesta praxi la reflectia el consiliari de l'MTCE, Stefan Eirich, a la felicitació de Nadal: “Els cristians actuem aquí i ara. Ens oposem decididament als qui utilitzen les males notícies de l'economia i la política, deliberadament col·loca- des, per augmentar el pes del jou opressor del present, que ja és gairebé insuportable. Posem límit als qui trepitgen els drets dels febles i indefensos amb la bota sorollosa del suposat *dret del més fort*.”

Tot això, sense oblidar que “la narrativa dominant a Europa avui dia és militarista i acompanyada d'urgència. Però no és l'única. Les narratives sempre competeixen. Hi ha una narrativa forta d'Europa com a continent de pau, que ha sabut integrar-se i resoldre els conflictes interns. Es poden ampliar les zones de pau, de cooperació internacional i les relacions humanes i poden sortir altres narratives que ajudin a posar balanç i a veure que no tot és aquest tren desbocat cap a la guerra i l'apocalipsi. Hi ha d'haver nous lideratges que apostin per aquestes narratives més de pau i de construcció”, proposa Bargués.

Òbviament, profetitzar suposa el xoc amb els poders fàctics, criticats i denunciats constantment davant dels abusos comesos. De fet, les autoritats van prohibir l'entrada al temple de Jerusalem a Jeremies a causa de les seves predicacions crítiques. “Cal un esforç per no acomodar-se —continua Marín. Els profetes, els de la Bíblia en el seu temps, majoritàriament aquestes denúncies que fan és per una adaptació còmoda, mandrosa, de no pensar. És mandra de mirar la vida i revisar-la, posar-hi una mica de llum i actuar. Aquest conformisme, de l'això és el que hi ha”, és un tipus d'actitud que s'està instal·lant massa, i les coses probablement poden ser diferents.”

A banda de la crítica, els profetes també proposen maneres alternatives de mirar el món, generant nous interrogants, maneres de pensar i d'actuar: “Al profeta li interessa, com als poetes i als artistes, des-

FERNANDO RIVAS
“El cristianisme, sobretot en els seus moments més crítics i innovadors, sempre ha rebut el do de la profecia, que ens convida a continuar creixent com a poble real, sacerdotal i profètic”

POL BARGUÉS
“La narrativa dominant a Europa és militarista i acompanyada d'urgència. Però no és l'única. També hi ha una narrativa forta d'Europa com el continent de pau”

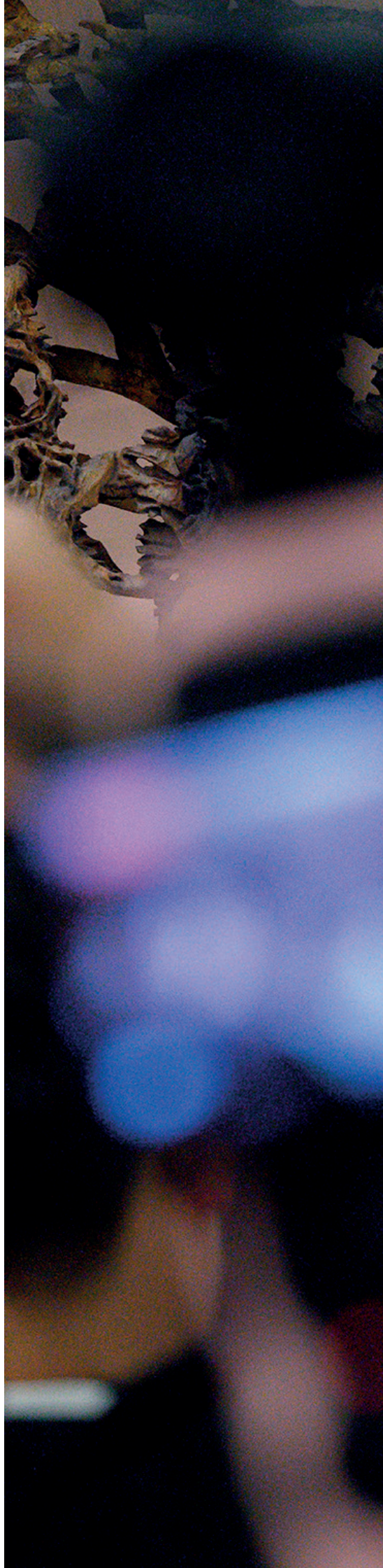
cobrir les possibilitats que amaga el present, imaginar i proposar futurs alternatius que Déu proposa i des d'aquí desafiar i oposar-se a la realitat dominant, que és sempre prosaica, i on el poble es limita a observar el que fan amb ell, sense experimentar allò que ell pot fer per si mateix”, subratlla Rivas. Seria bo ser conscients, com escrivia el jesuïta Jesús Renau, que “també nosaltres des del nostre baptisme vam rebre una participació en el do profètic, en un esperit de novetat fonamentat en les Benaurances de Jesús. Estiguem atents al nostre interior per entendre què espera el Senyor aquests dies que s'apropen per esdevenir una mica deixebles seus”. ■

V

© Vatican Media

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana assistim al Jubileu dels Periodistes a Roma, Mn. Xavier Morlans ens presenta el teòleg ortodox Florin Bojor, entrevistem Janneth Colindres, caputxina del Diví Pastor, i parlem del màrtir marista Licarion May, futur beat

Periodistes i comunicadors d'arreu del món es van congregar a Roma per travessar la Porta Santa durant el darrer cap de setmana de gener, coincidint amb la festivitat de Sant Francesc de Sales, el seu patró, i es van trobar amb el papa Francesc a l'Aula Pau VI.

La peregrinació jubilar dels comunicadors, primer gran esdeveniment de l'Any Sant

Francesc: “La feina dels periodistes construeix la societat i l'Església”

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

El primer dels grans esdeveniments jubilar, d'uns 35 en total, ha estat la primera prova de foc per a l'Any Sant que tenim al davant. Periodistes i comunicadors d'arreu del món es van congrega a la Ciutat Eterna per passar per la Porta Santa durant el darrer cap de setmana de gener, coincidint amb la festivitat de Sant Francesc de Sales, el seu patró. D'Espanya va acudir-hi un grup nodrit format per periodistes de diferents mitjans i responsables de premsa de les diòcesis espanyoles.

La peregrinació jubilar dels comunicadors va començar amb una Eucaristia a la basílica de Sant Joan del Laterà, la catedral de Roma, per celebrar precisament el patró sant Francesc de Sales. Aquell dia el papa Francesc va publicar el seu missatge per a la 58ena Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Un text en el qual el Pontífex convida a no fer servir les paraules com a punyals, sinó a llevar agressivitat i purificar la comunicació. El Papa assegura que la feina de periodistes i comunicadors és més necessari que mai en un temps “marcat per la desinformació i la polarització,

on pocs centres de poder controlen un volum de dades i informacions sense precedents”. També ofereix una sèrie de pautes als professionals de la informació perquè la seva tasca sembri esperança “en un temps tan atribolat”. Per exemple, els anima que les reaccions instintives no siguin les que guïen la comunicació; que exercixin una comunicació no hostil; o a explicar històries plenes d'esperança.

Amb aquesta esperança van caminar els periodistes de diferents països cap a la basílica de Sant Pere. Dissabte, el grup de periodistes espanyols va sortir en peregrinació de l'església nacional espanyola de Sant Jaume i Montserrat. Després de creuar la Porta Santa, la cita següent va ser la trobada amb el papa Francesc a l'Aula Pau VI.

Abans que arribés el Pontífex, tres reconeguts periodistes internacionals van oferir el seu testimoni: Maria Ressa, Colum McCann i Mario Calabresi. La filipina Ressa va ser guardonada amb el Nobel de la Pau el 2021 per la seva defensa valenta de la llibertat d'expressió. La periodista va ser víctima de la persecució de l'aleshores president Rodrigo Duterte per haver denunciat els abusos comesos pel seu govern. En el seu discurs a l'Aula Pau VI va recomanar als periodistes que col·laborin entre ells, que sempre diguin la veritat, que protegeixin els més vulnerables i que treballin per construir la pau.

Minuts després, amb un interval musical, va fer acte de presència el papa Francesc. Els periodistes el van rebre amb un aplaudiment calorós. Eren cap a les dotze del migdia. A Francesc se'l veia visiblement cansat després d'haver mantingut aquell mateix matí unes set audiències prèvies. Algunes de tan importants com la que

PAPA FRANCESC

“Sense una informació lliure i correcta correm el risc de no ser capaços de distingir la veritat de la mentida”

va concedir al president de Panamà o al president d'Haití, dos països que, per raons diverses, ocupen l'atenció internacional. Per això, en trobar-se amb un discurs preparat de nou pàgines, el Pontífex va fer broma assegurant que "amb l'estómac que comença a fer rau-rau, llegir nou pàgines és una tortura". Va demanar que entreguessin el discurs als convidats i va improvisar unes paraules. Va explicar que comunicar és sortir d'un mateix per trobar-se amb els altres. Va dir que saber comunicar és "una gran saviesa". També va afirmar que la feina dels periodistes "construeix la societat i l'Església, sempre que sigui veritable". Tot i que va ser breu, Fran-

cesc no va abandonar l'Aula Pau VI fins molt després. Va rebre regals i va prodigar salutacions i benediccions entre molts dels assistents a l'audiència.

En el discurs preparat, el Papa destaca que la del periodista és més que una professió, "és una vocació i una missió". Demana l'alliberament dels periodistes empresonats perquè "la llibertat dels periodistes augmenta la llibertat de tots nosaltres". També que es defensi la llibertat de premsa, la llibertat d'expressió i el dret a estar informat. I recorda que sense una informació lliure i correcta "correm el risc de no ser capaços de distingir la veritat de la mentida". ■

ESGLÉSIA EN SORTIDA

"No ho diguis a ningú"

A l'inici de la seva vida pública Jesús va guarir moltes persones, a les quals els va ordenar no dir res a ningú. La majoria no li va fer cas, amb la qual cosa ja no podia entrar als pobles.

Tot i que sigui comprensible la reacció, tan humana, d'expressar l'alegria de la curació, no podem enaltir acríticament aquelles persones que van contravenir una ordre explícita de Jesús. Hem de considerar per què els va dir això i les conseqüències d'aquesta desobediència benintencionada. Jesús mana "no ho digueu a ningú" perquè sap que el seu gest es malinterpretarà en clau màgica, de sanador de llogarret o de líder a la recerca de prestigi. Les categories de valoració al seu voltant no estan madures per entendre la fondària d'un miracle, cap a on apunta i quin tipus de Regne porta Jesús a la Terra.

Més tard, constitueix el grup dels 12 i els envia a predicar. Va ser a l'Ascensió quan mana formalment als deixebles que anunciïn la Bona Notícia. Calia que pallessin fins on arribava el seu amor: el seu lliurament fins a la creu, la seva resurrecció i ascensió... i rebre l'Esperit Sant!, per poder anunciar amb veritat i coherència la novetat de Crist.

Aprenguem-ne. Hem de modular el nostre missatge segons la mentalitat dels receptors. Si busquen màgia, solucions immediates, un guru que els solucioni la vida, cal repensar com anunciar la Bona Nova. Les persones comprenen progressivament. I el testimoni viu de l'amor benvolent és imprescindible perquè puguin obrir-se a la mansuetud i gratuïtat sorprenent del do de Déu.

© Vatican Media

Els periodistes passant per la Porta Santa de la basílica de Sant Pere abans de la trobada amb el Papa.

LETICIA SOBERÓN

Experta en Intel·ligència col·laborativa

El teòleg Florin Bojor és professor de religió a Bistrita, a la regió de Transsilvània

Pont entre l'Església ortodoxa i l'Església catòlica llatina

XAVIER MORLANS
Barcelona

Fill d'un treballador romanès que va recalar a la població de Sant Celoni (Vallès Oriental), el doctor en Teologia Florin I. Bojor és un laic casat amb la Ioana, pare del Filip (10 anys) i de les bessones Eva i Anna (7 anys). Treballa com a professor de Religió a l'escola pública de Bistrita, població de cent mil habitants de la regió de Transsilvània (la terra del "comte Dràcula") i fa just un any va defensar la seva tesi doctoral sobre "Experiències de Primer Anunci de l'Església llatina i renovació de l'homilètica de l'Església ortodoxa" a la Facultat de Teologia de Cluj-Napoca. El Dr. Bojor va estudiar a la Facultat de Teologia de Sant Pacià a Barcelona.

UN ROMANÈS A CATALUNYA

Un diumenge del 2002, allà al peu del Montseny, Mn. Lluís Pou, aleshores rector de Sant Celoni, va fixar la seva mirada en aquell home que diumenge rere diumenge restava recollit al fons de l'església al final de la missa i va decidir apropar-s'hi. Va començar així una història d'amistat i d'ajuda que va permetre al pare i, ben aviat, al fill trobar un allotjament i una feina. Assabentat de la condició de seminarista ortodox del jove Florin, Mn. Lluís li va proposar seguir els seus estudis de Teologia a la Facultat de Sant Pacià de Barcelona. I vet aquí com a la nostra Facultat hi va aparèixer aquell noi ros i espigat.

Si us diuen que aquell jove vingut de Romania, a més de treure's la llicenciatura en Filosofia, Teologia catòlica i Teologia ortodoxa, va publicar el primer diccionari romanès-català,

va fundar el Partit Romanès a Espanya, i encara li va sobrar temps per cantar al cor de joves de l'Orfeó Català, ho creureu? Doncs aquest és el rastre que va deixar en Florin Bojor al seu pas per Catalunya en aquells pocs anys.

L'any 2011, però, en Florin torna a Romania, amb ganes d'ajudar a reconstruir un país devastat per quaranta anys de comunisme i ara tot just caient en braços de la societat de consum. Aconsegueix ser professor a l'escola pública de la seva ciutat de Bistrita, on es fa un nom com a jove

El professor Bojor serà a Barcelona el dimecres 12 de febrer (19 h) per intervenir a l'espai *Diàlegs* de l'Hospital de Campanya Santa Anna amb una interessant aportació: *Religió després del comunisme. El cas de Romania.*

professor de Religió, dinàmic, empàtic amb els alumnes i molt destre en diverses metodologies interactives.

En Florin, amb la seva veu de baríton-tenor, ben timbrada a l'estil ortodox, aviat serà el braç dret del pare Lazâr, que l'ha convidat a reforçar el cant a la seva parròquia rural. I la Ioana, filla del capellà, i el Florin acabaran en casament i amb tres fills preciosos.

La llavor teològica i pastoral que es va endur de Catalunya ha madurat en ell i s'embarca en l'elaboració d'una tesi doctoral relacionant el Primer anunci a l'Església catòlica llatina i l'homilètica a l'Església ortodoxa. Tesi defensada amb excel·lent qualificació a la Facultat de Teologia de

la Universitat estatal de Cluj-Napoca. Després de la tesi, es va fer el silenci. Ningú no és profeta a casa seva.

Com a professor de Religió és testimoni de com la cultura postmoderna ja ha desembarcat també a la Romania postcomunista, a través de les xarxes socials, i els estralls que provoca en els seus joves alumnes que any rere any, com a tot l'Occident, van perdent capacitat simbòlica, de concentració i de comprensió lectora.

El professor Bojor no pot deixar de constatar analogies entre aquella Espanya nacionalcatòlica de la qual en va poder recollir testimonis quan va viure a Catalunya, i el fenomen del retorn a la fe ortodoxa que es va donar a Romania just l'endemà de la caiguda del comunisme. Les esglésies es van omplir de ciutadans que havien rebut el baptisme en clandestinitat i que ara per fi podien gaudir obertament del goig de la divina litúrgia. Però de la mateixa manera que va passar amb el nacionalcatolicisme a Espanya, ja hi comença a haver símptomes que la febrada religiosa romanesa va de baixa.

El Dr. Bojor segueix la seva reflexió comparativa sobre els contextos socials, cada vegada més semblants, on hauran de desenvolupar la seva acció pastoral totes dues esglésies, la llatina i l'ortodoxa. S'enganyen les autoritats eclesials, pensa, que no saben avançar-se als temps, tot aprenent del que ja és un fet a Occident: l'amenaça del jo desvinculat i afàsic. És a dir, l'apoteosi del jo que no vol estar condicionat per cap norma o pauta, que vingui de fora d'ell mateix, cosa que el porta a una orfandat expressiva que el fa incapaç de conèixer les paraules per expressar el que sent i potser aviat el portarà fins i tot a no tenir sentiments, esdevingut ja un simple robot consumista dirigit per l'algoritme de torn. ■

Florin Bojor amb els seus tres fills.

Janneth Colindres, germana caputxina de la Mare del Diví Pastor

“La plena confiança en el Senyor ens fa pelegrins de l’esperança”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Cada any, el 2 de febrer se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Com va viure aquesta jornada?

Aquest és un dia molt important per a la Vida Consagrada. Pot semblar un dia com qualsevol altre, però, interiorment i comunitàriament, és un dia per viure amb gratitud envers el Senyor pel do de la vocació religiosa. Personalment, el visc amb un sentiment que podria descriure com de felicitat o alegria, però prefereixo definir-lo com de gratitud, o encara millor, com un “Magníficat”, tal com va fer la Mare de Déu: admirar, agrair,

alegrar-te, lloar Déu, cantar i celebrar el do d’una elecció.

Del 7 al 9 de febrer té lloc a Madrid el Congrés de vocacions amb el lema “Per a qui soc?”. Què diria als joves que s’estan plantejant la seva vocació?

Principalment, que val la pena consagrar-se al Senyor. Que, com Maria, diguin “Sí” a la invitació de Déu i que no tinguin por. El Senyor és molt més sorprenent del que ens imaginem; Ell supera totes les nostres expectatives.

En l’any de gràcia jubilar, el Sant Pare Francesc ens convida a ser pelegrins d’esperança. Com podem sembrar esperança?

Hi ha una frase del nostre fundador, el beat Josep Tous, que diu: “Fe i confiança en Déu.” La plena confi-

ança en el Senyor ens fa pelegrins de l’esperança. Ser pelegrins significa posar-se en camí amb el cor obert i disponible, com Maria, que es posa en camí i, quan es troba amb la seva cosina, canta les meravelles que el Senyor ha fet en ella.

L’actitud positiva davant la vida, la disponibilitat i el fet d’estar oberts a acollir les persones ens posa en una actitud de moviment esperançador, de dinamisme de l’Esperit. Crec que l’actitud de Maria és un bon exemple per continuar sembrant l’esperança, des de l’alegria, el servei, la humilitat i disponibilitat al voler de Déu.

Què ofereix la vida consagrada a la nostra societat? Quins reptes té?

La vida consagrada ha aportat i segueix aportant molt a la societat. L’educació, el camp al qual em dedico, ha estat i continua sent una gran missió. Tenim molt a oferir. Però, principalment, la vida consagrada és anunci i presència del Regne de Déu. Sí, és un gran repte traspuar a les noves generacions la bellesa d’aquesta vocació. Hem d’estar oberts a l’Esperit per trobar la manera de fer arribar als joves aquesta crida de Jesús a consagrar la seva vida a Ell.

Actualment, fem plans estratègics, projectes, objectius, anàlisis DAFO, etc., per tal d’entendre el moment present i buscar estratègies per continuar avançant. Tot això està molt bé, però, com a caputxina que soc, torno sempre a sant Francesc i santa Clara: el gran repte que tenim és viure l’Evangeli sense por i amb alegria. Realment, no som nosaltres els qui fem, és el Senyor qui ho fa tot. ■

“Principalment, la vida consagrada és anunci i presència del Regne de Déu”

TORTOSA

El pintor Joan Rebull entrega el mural "Lo riu és vida" a la residència diocesana d'ancians

En un acte presidit pel bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, el pintor calero Joan Rebull i Llambrich ha fet entrega del mural *Lo riu és vida* a la residència diocesana d'ancians Sant Miquel Arcàngel, de Tortosa. Es tracta d'un mural de 7 peces engalzades fixades a la paret, conformant una sola peça de 8m x 2m, que s'ubica a la sala de visites de l'edifici de la residència sacerdotal.

VIC

El bisbat de Vic participa en els actes del Jubileu del Món de la Comunicació

Dins dels actes del Jubileu 2025 convocat pel Sant Pare, el bisbat de Vic va participar el 24 i 25 de gener passat en els actes propis del Jubileu del Món de la Comunicació. Els actes van començar divendres amb una missa amb ocasió de la festa de Sant Francesc de Sales a la basílica de Sant Joan del Laterà. Dissabte, hi havia els actes principals: la peregrinació fins a la Porta Santa de Sant Pere del Vaticà i la trobada amb el Pontífex.

LLEIDA

Aniversari de la canonització de santa Teresa Jornet

La capella de la residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona va acollir el 27 de gener la celebració de l'aniversari de la canonització de santa Teresa Jornet, filla d'aquesta població del Baix Segre. La seva canonització va ser el 27 de gener de 1974, fa 51 anys, durant el pontificat de Pau VI. Un dia abans, la Unitat Pastoral de Cappont també va commemorar l'efemèride a l'església que duu el seu nom.

SOLSONA

Jornades de Primer Anunci, a Solsona

Els dies 24 i 25 de gener, la Delegació diocesana de Primer Anunci va oferir dues conferències, a càrrec del director de l'Àrea de Primer Anunci de la CEE, Don Jesús Úbeda. El dia 24, la jornada va anar adreçada als més de seixanta servidors i servidores d'Emmaús i del curs Alpha. El dia 25, van ser els joves convocats per la Delegació de Joventut els que van gaudir d'aquesta formació.

GIRONA

Festa del patró dels periodistes

El bisbat de Girona ha celebrat recentment la festa de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes. El programa va començar amb una missa a l'església de Santa Susanna del Mercadal de Girona, presidida pel bisbe, fra Octavi Vilà. Va seguir amb un esmorzar de germanor en el qual van participar una trentena de professionals de diferents mitjans així com col·laboradors de l'Oficina de Comunicació diocesana.

TERRASSA

El Consell Pastoral Diocesà reflexiona sobre l'esperança

El dissabte 25 de gener, el Consell Pastoral Diocesà es va reunir en sessió ordinària sota la presidència del bisbe, amb la participació de representants laics dels arxiprestats i delegacions diocesanes. El Dr. Francesc Torralba va oferir una conferència sobre com viure l'esperança en temps de desesperança. Posteriorment, els consellers van reflexionar sobre com revifar aquesta esperança en els diversos ambients de la diòcesi.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Congrés de Vocacions "Per a qui soc?"

Una vintena de representants de la diòcesi de Sant Feliu, amb el bisbe Xabier al capdavant, participen del 7 al 9 de febrer en el Congrés Nacional de Vocacions: *Per a qui soc?* *Església: Assemblea de cridats a la missió.* S'han celebrat dues trobades preparatòries: el 14 de desembre, a la Casa de l'Església; i el 19 de gener, trobada de pregària i convivència al monestir de Sant Benet.

TARRAGONA

Presa de possessió dels nous canonges de la catedral

En el marc de la missa pontifical amb motiu de la solemnitat dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi, que va tenir lloc el dia 21 de gener a la catedral de Tarragona, va tenir lloc la presa de possessió de deu nous canonges *ad tempus* per al Capítol de la Catedral. Aquests nous canonges són els rectors de les parròquies de la ciutat de Tarragona, que ho seran mentre exerceixin a Tarragona.

URGELL

Assemblea diocesana de Mans Unides a Balaguer

L'Assemblea de Mans Unides del bisbat d'Urgell va tenir lloc al Sant Crist de Balaguer, el dissabte dia 25 de gener. L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, el bisbe coadjutor d'Urgell, Mons. Josep-Lluís Serrano, i la presidenta-delegada de Mans Unides d'Urgell, Teresa Cabanas, van presidir l'assemblea diocesana, a la qual van assistir una quinzena de membres de diverses parts de la geografia del bisbat.

El germà Licarion May va ser martiritzat la nit del 26 al 27 de juliol del 1909

Aprovada la beatificació d'un marista assassinat durant la Setmana Tràgica

saquejos i incendis d'esglésies, convents i escoles catòliques.

La nit del 26 al 27 de juliol del 1909, l'edifici escolar dels maristes va ser incendiat i els religiosos, als quals s'havia demanat que abandonessin la casa sota pretextos falsos, van ser assassinats.

El germà Licarion va ser el primer a morir tirotejat i el seu cos, colpejat amb pedres i matxets, va ser recuperat i enterrat posteriorment en una fossa comuna del cementiri de Montjuïc.

El religiós va viure la seva missió educativa i pastoral conscient de l'hostilitat generalitzada al seu entorn, sense retrocedir en el seu compromís i testimoni cristià, especialment a Barcelona. La seva fama de màrtir es va estendre, sobretot, a Espanya i Suïssa. ■

REDACCIÓ Barcelona

El papa Francesc ha rebut el cardenal Marcello Semeraro, prefecte del Dicasteri per a les Causes dels Sants, i ha autoritzat la promulgació dels decrets que reconeixen el miracle obtingut per intercessió de Vincenza Maria Poloni, fundadora de l'Institut de les Germanes de la Misericòrdia, i el martiri de cinc frares menors, assassinats el 1597 a Geòrgia, i del marista Licarion May, assassinat el 1909 a Barcelona. Tots sis, assassinats per odi a la fe, seran beatificats.

Licarion May va néixer el 21 de juliol del 1870 a Bagnes (Suïssa). Als 18 anys va ingressar als maristes. Des-

prés de diferents experiències en comunitats espanyoles, va ser cridat a Barcelona per fundar i dirigir un col·legi, anomenat Patronat Obrer de Sant Josep, al barri del Poblenou, en un context socialment difícil de famílies pobres i desfavorides, on també hi havia l'Escola Moderna, amb un enfocament ideològic contrari a la religió i hi era present l'organització dels Joves Bàrbars.

L'esclat d'un aixecament popular, provocat per la forta tensió social, va degenerar en la Setmana Tràgica de Barcelona, durant la qual la població, especialment, la més pobre, es va rebel·lar contra el servei militar obligatori decretat pel govern espanyol.

Anarquistes, comunistes i republicans van caldejar els ànims i es van produir enfrontaments oberts amb

El religiós va viure la
seva missió educativa
i pastoral conscient
de l'hostilitat
generalitzada al
seu entorn, sense
retrocedir en el
seu compromís i
testimoni cristià

LUCIA MONTOBBIO
CAMPA
Periodista

Jesús no va venir al món des d'un tron daurat,
sinó des de la humilitat
més profunda

Jesús en un banc de la Gran Via

Mentre caminava per la Gran Via de les Corts Catalanes de Barcelona, vaig topar amb una imatge que em va colpir. Un home, en situació de sense sostre, dormia en un banc. Estava embolcallat amb una manta i duia una gorra al cap, potser per protegir-se del fred. Al costat, el seu carro amb poques pertinences. Una llar mòbil feta de ferro. El que més destacava era un gran crucifix lligat a la part frontal del carro. No era un detall discret; era un símbol visible, un testimoni per a qualsevol que passés per allà.

Vaig fixar-me en com reaccionaven els transeünts. Alguns el miraven amb fàstic, altres amb compassió. Semblaven paralyzats per la incomoditat o la impotència. També hi havia qui simplement passava de llarg, com si aquell home no existís. Però, per damunt de tot, el crucifix. Què volia dir aquell símbol en aquella escena? Podria ser que aquest home se sentís acompanyat per Jesús, que trobés en el crucifix una protecció espiritual davant un món que sovint l'exclou?

Aquests dies que hem passat, Nadal, han parlat de Déu fet home, d'un nen nascut en la pobresa d'un estable, sense sostre ni luxes. Jesús no va venir al món des d'un tron daurat, sinó des de la humilitat més profunda. En aquest sentit, el crucifix d'aquell carro presenta una realitat radicalment evangèlica: Jesús continua estant al costat dels més vulnerables. És possible que aquell home no tingui res material, però, en posar aquell símbol tan visible, recorda que hi ha una riquesa interior que el món no pot destruir.

Jesús no només està amb els pobres; ell mateix es fa pobre. Ens diu: "Allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu" (Mt 25,40). És un missatge incòmode, sobretot en una societat que sovint prefereix apartar la mirada. Però el crucifix d'aquell carro ens interpel·la. No és només un objecte religiós; és una crida a mirar amb uns altres ulls, a veure Jesús en el rostre de qui pateix. Jesús continua naixent a les perifèries, entre els oblidats. ■

GREGORIO LURI
Escriptor

AULA EDUCATIVA

La dignitat dels alumnes

L'alumne és una persona que està aprenent a alçar-se ell mateix sobre si mateix

El filòsof Immanuel Kant deia que el que té preu té valor; el que no té preu té dignitat. Però, què entenem per dignitat?

Hi ha molt poques coses a les quals els homes, al llarg de la història, no els hàgim posat preu. Pensem en un esclau. Els filòsofs grecs i romans quan parlaven de les eines del camp separaven les inanimades (la falç, l'arada, etc.) de les animades. En aquestes darreres, hi incloïen els cavalls, els bous i els esclaus.

Doncs bé, la dignitat és el que neguem a una persona quan la veiem només com un instrument que, pel fet de tenir valor, té un preu. Aquest preu serà més elevat com més habilitats tingui aquella persona (avui parlàrem de "competències").

Perquè hi hagi dignitat, tota persona, fins i tot el criminal més abjecte, ha de ser reconeguda com a portador d'alguna cosa que mereix tant de respecte que ens rebaixàrem a nosaltres mateixos moralment si només la consideràssim un instru-

ment. En aquest sentit, la dignitat és una cosa reconeguda en els altres per persones que es consideren dignes elles mateixes.

En el reconeixement de la dignitat inherent a tot ésser humà, el cristianisme hi ha tingut un protagonisme decisiu. Per al cristià, tot ésser humà, pel fet de ser-ne, és un germà. La dignitat que el cristià veu en els seus semblants no és un regal que li fa, sinó un reconeixement. El veu digne perquè és digne germà seu.

L'acceptació de la dignitat d'una persona ens empeny a projectar sobre ella unes expectatives determinades. Òbviament, es poden complir o no. Si no es compleixen, aquella persona continua sent el meu germà. Si la seva conducta és abjecta, també. Per això, la caritat cristiana té poc a veure amb l'empatia. El cristianisme estima aquell amb el qual se sent incapaç d'empatitzar. Però si el meu germà compleix amb les expectatives, si en la seva conducta moral s'expressa la

seva dignitat, també li reconec dignitat moral.

L'amor cristià és, d'una banda, indiferent a la conducta del germà, perquè sigui la que sigui, no n'alterarà la dignitat essencial; però, de l'altra, és exigent perquè precisament perquè estimem el nostre germà volem que estigui a l'alçada de les seves possibilitats més altes. No volem que amputi el seu desenvolupament moral.

Pensem ara en el nen que arriba a les portes d'un centre educatiu. La seva dignitat personal no només ha de ser indiscutible, ha de ser efectivament reconeguda en la forma d'una exigència sobre si mateix. Pel fet de ser digne posseeix alguna responsabilitat sobre el seu creixement propi. L'alumne no és només algú que ha de ser motivat per assolir determinades competències. És una persona que està aprenent a alçar-se ell mateix sobre si mateix. Si el considerem incapaç d'aquest esforç, no ens estem reconeixent dignes a nosaltres mateixos. ■

**SIMÓN
GARCÍA-VENTURA, PHD**
Psicòleg Sanitari
Director del Màster Universitari
en Psicologia General Sanitària
de la Universitat Abat Oliba CEU

APUNTS DE PSICOLOGIA

Autocompassió: mirar-nos com Ell ens mira

La veritable autocompassió hauria de guiar-nos
a una relació més íntima amb Déu

L'autocompassió és una pràctica essencial i cada vegada més freqüent en l'àmbit de la salut mental que implica relacionar-nos amb nosaltres mateixos sent amables, comprensius i compassius en moments de dolor, fracàs o dificultat. En lloc de criticar-nos i jutjar-nos pels nostres errors o imperfeccions, l'autocompassió ens permet acceptar-nos i cuidar-nos, reconeixent que el sofriment i la imperfecció són pares de l'existència humana compartida.

Hi ha qui confon aquesta actitud amb l'egocentrisme, el victimisme o la feblesa. Res més lluny de la realitat. D'una banda, ser autocompassiu implica reconfortar, calmar i validar el malestar, però també orienta a actuar: a protegir-nos, proporcionar-nos el que necessitem i encoratjar-nos a l'acció. Més que una feblesa, és un recurs que ens augmenta la capacitat d'afrontament i resiliència.

Segons el concepte secular d'autocompassió, i la seva pràctica, es podria confondre l'autocompassió amb l'autosuficiència. En aquest sentit, és important que la primera sigui equilibrada amb l'obertura a donar i rebre en relació amb els altres, ja que la persona és un ésser donal.

L'antídot és entendre l'autocompassió des de la dimensió transcendent. Des d'una perspectiva antropològica, podem veure l'autocompassió com mirar-nos com Déu ens mira, mirar-nos a través de la seva mirada. De fet, a les escriptures, trobem nombroses referències a l'amor incondicional i a la compassió de Déu envers nosaltres. Vegeu com a exemple aquests versets: "Com un pare s'apiada dels seus fills, el Senyor s'apiada dels fidels, perquè sap de quin fang ens va formar i es recorda que som pols" (Sal 103,13-14).

Déu ens mira amb una mirada plena d'amor i comprensió, conscient de les nostres febleses i limitacions. Però la seva mirada no únicament consola i estima, sinó que també impulsa a l'acció concreta: "Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu? Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb obres i de veritat" (1Jn 3,17-18).

L'autocompassió, vista a través d'aquesta lent, ens convida a tractar-nos amb la mateixa amabilitat i comprensió que Déu ens ofereix, acostant-nos a l'experiència del Seu amor. Com amb qualsevol pràctica, hi ha el risc de reduir-la a una mera estratègia per al benestar personal. La veritable autocompassió hauria de guiar-nos a una relació més íntima amb Déu i, en conseqüència, a la santedat. ■

El Temple Major de Roma és una de les sinagogues més grans del món

ÉS MÉS EL QUE ENS UNEIX QUE NO EL QUE ENS SEPARA

FRA BERNAT FOLCRÀ

Roma

La gran sinagoga de Roma és un espai arquitectònic, cultural i religiós únic a la Ciutat Eterna. La grandesa de les seves dimensions és deguda a la influència de les grans basíliques de Roma. La sinagoga acull un gran orgue. El Temple Major de Roma és una de les sinagogues més grans del món. És l'únic edifici de cúpula quadrada de tot Roma, on predominen les esglésies barroques amb cúpules rodones.

Tot està projectat en alçada per enfrontar-se visualment amb les altres cúpules romanes, esdevenint un punt de referència reconeixible

juntament amb la basílica de Sant Pere, a l'altre extrem de la ciutat. La sinagoga aplega tota la comunitat jueva al seu interior de planta de creu grega i amb l'ambient central de planta quadrada, amb tres costats reservats per a les dones. Com que és una sinagoga ortodoxa, les dones assisteixen als oficis litúrgics des de la tribuna superior.

La cúpula, vista des de l'interior, té l'arc de Sant Martí de Noè, els cedres del Líban i les palmeres que representen el paradís. Als costats, el cel blau amb els estels que va veure Abraham quan va establir l'aliança amb Déu. L'estructura quadrada acull una nau en forma de creu grega, minimitzant l'exclusió d'elements catòlics. La cúpula exterior està construïda en plata, dissenyada per brillar com un far i ser visible des de tot Roma; durant la Segona Guerra Mundial es va cobrir amb un material més fosc per evitar bombardeigs i així ha restat fins avui.

Després de la guerra va passar un fet commovedor: el gran rabí de la sinagoga de Roma, Israel Zolli, es va convertir al catolicisme i va ser batejat en gratitud als convents de Roma que van protegir i que van amagar els jueus durant el nazisme. Molts jueus romans es van salvar de l'Holocaust gràcies a la intensa i secreta activitat de l'Església per amagar-los o ajudar-los a escapar a altres països. Zolli va adoptar el nom baptismal del papa Pius XII, Eugenio Pacelli, i va passar a dir-se Eugenio Pius Zolli.

Les portes de la gran sinagoga van restar obertes fins i tot després del 1938, quan es van promulgar les lleis racials. Els vitralls policromes de Cesare Picchiarini van ser testimoni dels tràgics fets del 26 i 27 de setembre del 1943, quan la comunitat va aplegar 50 quilos d'or per lliurar-los als nazis per evitar deportacions. L'or va ser entregat, però no va servir de res; passades dues setmanes, el 16 d'octubre, 1.259 ju-

Les grans basíliques romanes van influir en les dimensions del Temple Major.

“És l'únic edifici de cúpula quadrada de tot Roma, on predominen les esglésies barroques amb cúpules rodones”

eus van ser arrestats i 1.023 d'ells deportats a Auschwitz. El temple va ser tancat i confiscat, i només es va reobrir al final de la guerra amb el retorn dels supervivents, dels quals en van tornar només 16, inclosa una dona.

L'odi va colpejar novament el 9 d'octubre del 1982, quan un comando palestí va matar Stefano Gaj Tachè, de només dos anys, i va ferir 37 persones. El 1986 la sinagoga va esdevenir un lloc de trobada interreligiosa amb la visita de Joan Pau II, un gest repetit el 2016 per Francesc. Roma és l'única ciutat de tot Europa on els jueus mai no en van ser expulsats.

DEL JORDÀ AL TÍBER: ELS JUEUS A LA ROMA ANTIGA

Les primeres interaccions entre Roma i el judaisme són del 161 aC, quan, segons el Llibre dels Macabeus (1,8), Eupòlem fill de Joan i Jacone fill d'Eliazar van buscar una aliança amb el Senat romà en nom de Judes Macabeu. Es diu que aquests ambaixadors van ser acollits per jueus ja establerts a la ciutat, incloent-hi mercaders i esclaus alliberats.

La presència jueva a Roma va créixer amb l'arribada de presoners capturats durant la campanya de Pompeu a Judea (63-61 aC) i, especialment, després de la victòria de Vespasià i Titus (70 dC), els quals van destruir el Temple de Jerusalem. Segons l'historiador jueu Flavi Josep i els relleus de l'Arc de Titus, els romans van portar molts esclaus i tresors del temple destruït, incloent-hi la Menorà d'or.

En l'era imperial, la comunitat jueva de Roma es va tornar molt important, i comptava amb artesans, comerciants, mestres i rabins, i almenys 12 sinagogues. Escriptors

com Ovidi, Tibul, Tàcit i Juvenal van descriure pràctiques jueves com el dissabte, tot i que sense comprendre-les completament. Suetoni va esmentar que els jueus van participar massivament en els funerals de Juli Cèsar, el qual els havia protegit.

L'any 49 dC, Claudi va ordenar l'expulsió d'alguns jueus a causa de disturbis, mentre que el 132 dC, Adrià va prohibir la circumcisió i l'estudi de textos sagrats, drets que van ser restaurats pels seus successors. Tot i que Roma tenia lleis i justícia, els rabins notaven la manca de solidaritat fonamental cap als més desfavorits, coneguda en el judaisme com a *zedakà*.

ELS JUEUS DE ROMA A L'EDAT MITJANA

Amb l'emperador Constantí va començar la cristianització de l'Imperi Romà. A Roma, el poder va passar gradualment a mans del bisbe local, el Papa, el govern del qual va durar fins al 1870. Malgrat l'acusació de deïcidi que predominava a l'Edat Mitjana, els jueus sovint trobaven defensors il·lustres, com el papa Gregori Magne, el qual a la butlla *Sicut judaeis* va afirmar que no havien de ser perseguits, sinó con-

vertits per persuasió, no per força.

Cap al 1165, Benjamín de Tudela, un jueu espanyol, va descriure la comunitat jueva de Roma com a respectada i exempta de tributs, amb alguns membres servint el papa Alexandre. El 1215, el IV Concili del Laterà va establir prohibicions per als jueus, com no ocupar càrrecs públics i portar un signe de discriminació. El 1310, el Senat romà va prohibir amenaçar els jueus, mentre que l'Església adoptava elements del judaisme, com el jubileu, organitzant el 1300 el primer Any Jubilar cristià.

La coexistència entre cristians i jueus fluctuava entre respecte i persecució, simbolitzada en l'art de les esglésies de Roma.

NO DESITJATS, TOLERATS, AMB CLAU: ELS GUETOS A ITÀLIA

Durant l'Edat Mitjana i el Renaixement, les ciutats solien estar dividides en zones habitades per grups uniformes segons l'origen o professió. Els jueus també vivien a prop els uns dels altres, en carrers o barris coneguts com a “calls”. Aquesta proximitat era per vincles familiars i de coneixement, així com

Vista interior de la cúpula amb l'arc de Sant Martí de Noè, els cedres del Líban i les palmeres que representen el paradís. Als costats, el cel blau amb les estrelles.

per la proximitat de serveis comuns com la sinagoga, la carnisseria *kosher* i el bany ritual. En alguns llocs, també hi havia necessitats de seguretat i defensa a causa dels moviments antijueus fomentats pels predicadors. Aquests barris eren una part viva i integrada de les ciutats, tot i que els jueus sovint estaven subjectes a decrets d'expulsió.

Al segle XVI, els governants van decidir en molts llocs tancar els jueus en guetos, és a dir, barris-presó envoltats per murs i portes, impedit-los fixar lliurement la seva residència i restringint-ne la llibertat amb prohibicions de tot tipus, com la d'exercir determinades professions.

Venècia té el poc envejable honor d'haver inventat el gueto. A finals del segle XV, la comunitat jueva de Roma va créixer amb l'arribada de refugiats jueus d'Espanya i del sud d'Itàlia. El 1526, abans del Saqueig de Roma, hi havia 1.772 jueus a la ciutat.

Amb el papa Pau III Farnese i el Concili de Trento, el clima fins aleshores tolerant va canviar. El 14 de juliol del 1555, el papa Pau IV Carafa va promulgar la butlla *Cum nimis absurdum*: considerava absurd que els jueus visquessin al costat dels cristians, es van establir regles que els separarien per segles.

Lavors es va instituir un gueto a la ribera del Tíber, on el riu sovint es desbordava. Aquesta zona encerclada, amb dues sortides tancades per portes, contenia un únic edifici destinat a sinagoga. Tots els jueus, fins i tot els que vivien als afores de Roma, s'hi havien de reunir.

EL TEMPLE MAJOR

El 1870, amb la bretxa de la Porta Pia, l'exèrcit italià va conquerir Roma i la ciutat amb tot el seu territori va ser incorporada al Regne d'Itàlia; així va acabar el poder temporal dels Papes. Posteriorment, Roma va ser declarada capital del regne.

Al segle XIX, els jueus van assolir, com a la resta d'Europa, l'emancipació plena i la igualtat de drets civils. A partir d'aquest moment, les comunitats jueves van poder erigir sinagogues monumentals després de segles de restriccions.

Es va decidir construir la sinagoga més imponent de la ciutat, el

Temple Major, al mateix barri on els jueus havien estat confinats durant segles. A l'àrea de l'antic gueto, demolida i rehabilitada segons el pla regulador del 1888, els guanyadors del concurs per al projecte de la nova sinagoga van ser Osvaldo Armanni i Vincenzo Costa.

El temple va ser inaugurat el 1904, i l'edifici monumental va ser coronat amb una cúpula de base quadrada, revestida d'alumini. L'interior, amb una disposició del *bimah* (el púlpit) no completament conforme a la tradició del "ritu romà", està ricament decorat en estil *art nouveau*. ■

“El 1986 la sinagoga va esdevenir un lloc de trobada interreligiosa amb la visita de Joan Pau II, un gest repetit el 2016 per Francesc”

OSMOTIC
by CORSA

ARA
DESCOMPTA
400€

L'únic depurador per osmosi
que no malgasta aigua.

Instal·la un **OSMOTIC** i oblida't
de comprar aigua envasada.

BPA ANTIBACTERIAL LOW SODIUM

+info

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

CORSA
50
1974
2024
SIEMPRE VIENDO EL VASO LLENO

Col·laborar amb Mans Unides és com travessar una porta santa que ens fa passar de l'egoisme a la fraternitat

Compartir és la nostra major riquesa

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de
Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, no cal ser un gran entès en economia per adonar-se d'una gran paradoxa que ja fa molts anys que dura. Els indicadors econòmics, malgrat les crisis, sempre mostren un creixement econòmic continuat. Creix el Producte Interior Brut dels estats, els bancs i les multinacionals acumulen grans beneficis, els avenços tecnològics no s'aturen... I tanmateix cada cop hi ha més persones i més països que s'allunyen del benestar que tots desitgem. El Tercer Món no aconsegueix resoldre els problemes endèmics de fam, de salut i d'educació, i

als països desenvolupats s'agreugen els desequilibris que aboquen sectors importants de la població a viure situacions molt insegures pel que fa a l'habitatge, a la feina i fins i tot a l'alimentació.

L'augment dels desequilibris es troba segurament a l'arrel del clima de violència que s'estén per bona part del planeta, mentre que en els països desenvolupats estem assistint amb una certa perplexitat a una notable crisi demogràfica, que requereix migrants d'altres països que ens facin les feines que nosaltres ja no volem fer. I mentrestant, per què tantes persones es veuen obligades a migrar, jugant-s'hi la vida? No fariem nosaltres el mateix si ens trobéssim en la seva situació?

A l'Antic Testament els anys jubilaris eren temps cíclics de reparació de les ferides i de restauració de l'harmonia que Déu havia inscrit en el món en el moment de la creació. Era temps de deixar descansar la terra, de condonar els deutes i d'alliberar els esclaus.

El sistema econòmic vigent al nostre món no és compatible amb la institució del jubileu. El seu objectiu és aconseguir el màxim benefici a tota costa. Si pretens desviar-te d'aquest paradigma estàs perdut, la

competència salvatge t'escombrarà. D'aquí ve la ja famosa sentència del papa Francesc: "Aquesta economia mata."

Ja fa temps que s'ha posat en marxa un nou moviment anomenat *Economia de Francesc*, en record del sant d'Assís, que procura desenvolupar un nou sistema econòmic més humà, que no busqui el màxim benefici de les corporacions sinó el major benestar de les persones i les societats, que no aprofundeixi els desequilibris i les injustícies sinó que inclogui tothom i no deixi ningú enrere. En poques paraules, que busqui el bé comú, que és el que ateny tota la humanitat sense excepcions.

La institució eclesial de Mans Unides fa ja molts anys que treballa en aquesta línia. Cadascun dels seus projectes de desenvolupament és una aposta per la veritable prosperitat de la humanitat, molt diferent de l'enriquiment il·limitat d'uns quants. Col·laborar amb Mans Unides és com travessar una porta santa que ens fa passar de l'egoisme a la fraternitat, de la competència a la cooperació, del capitalisme embogit a una economia amb rostre humà. Col·laborar amb Mans Unides és revivre la paràbola evangèlica del bon samarità.

Ben vostre. ■

Aquesta setmana que comencem se celebra a les diòcesis la Setmana de la Família i això ens ha d'animar a pregar per tots els matrimonis del món

SALVADOR CRISTAU COLL

Bisbe de Terrassa

El papa Francesc ha proposat, més d'una vegada, que hi ha tres expressions que tot matrimoni hauria de fer servir almenys una vegada al dia: “si us plau”, “gràcies”, “perdó”. Per això, podem imaginar uns esposos cristians, un matrimoni qualsevol que, després d'un dia feixuc de treball, arriben al vespre a casa, després de dedicar un temps als fills escoltant-los, jugant, pregant també amb ells, havent sopat i mentre els nens ja dormen comparteixen també ells un temps per escoltar-se, per pregar junts, per demanar-se perdó l'un a l'altre, demanant perdó a Déu, donant-li gràcies pels dons rebuts i manifestant-se aquest agraïment també entre ells. I segurament sense parlar gaire, potser mirant al cel i tot mirant-se l'un a l'altre, contemplant Déu present amb el seu amor en el seu cor.

Certament, ens pot semblar aquesta una descripció no sempre real, encara que més aviat hauríem de dir que és un ideal que haurien de tenir present i viure els esposos, una actitud que hauria de ser habitual en aquesta comunitat de vida i amor que és el matrimoni i la família. I això, enmig evidentment dels problemes i les dificultats inherents de la vida en aquest món, perquè aquest projecte meravellós que és la família cristiana no deixa de ser un teixit de lluites i jo-

ies, de dificultats i consols que compta amb l'ajut de la gràcia de Déu que s'ha compromès en el sagrament del matrimoni a ser present en el camí que suposa la vocació matrimonial.

Aquesta setmana que comencem se celebra a les diòcesis la Setmana de la Família i això ens ha d'animar a pregar per tots els matrimonis del món, especialment els cristians, i també pels joves que se senten cridats a aquesta vocació. Perquè el matrimoni, com a estat de vida, és una vocació que està inscrita en el projecte creador de Déu, que en el principi els creà a imatge i semblança seva, home i dona els creà, diu el llibre del Gènesi. El Senyor crida els esposos a reproduir sacramentalment l'amor, entrega i acollida de Crist i l'Església (cf. Ef 5,32). I com a tot sagrament, hi ha una presència especial de Crist conferint la seva gràcia per tal que els esposos puguin créixer en la santedat a través de veure Crist en l'altre cònjuge. No hi ha dubte que és una de les meravelles de la creació.

Ho recordava el papa Francesc a l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia*, n. 120: “El matrimoni és un signe preciós, perquè quan un home i una dona celebren el sagrament del matrimoni, Déu, per dir-ho així, es ‘reflecteix’ en ells, imprimeix en ells els propis trets i el caràcter indeleble del seu amor. El matrimoni és la imatge de l'amor de Déu per nosaltres.”

Així, aquells que tenen la vocació

matrimonial, no només són cridats a ser imatge de l'amor de Crist i l'Església per a l'altre cònjuge, sinó per a tota l'Església. Els matrimonis han de ser un recordatori vivent de com Crist ha estimat l'Església: “L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella” (Ef 5,25). I a la vegada que necessita la gràcia de Déu necessita també la fidelitat i la constància en la pregària i d'una autèntica espiritualitat matrimonial. I a més, aquesta “Església domèstica” que és la família, així com comparteix l'amor de Déu entre ells, ha d'estar oberta també a l'amor i l'acollida dels germans, especialment aquells que més ho necessiten.

El Senyor encomana als matrimonis una tasca preciosa, perquè si no era suficient amb ser reflex de l'amor de Crist i l'Església, també els crida a cooperar amb l'amor creador de Déu. A través de l'amor dels cònjuges, Déu dona llum a una nova vida, en la qual els pares hauran de ser intèrprets d'aquest amor que Déu els té. En la paternitat i la maternitat, els fills han de poder veure-hi i descobrir l'amor de Déu i la seva providència.

I així, fent junts cada dia el seu camí, l'un al costat de l'altre, mirant el cel, pregunten l'un per l'altre, pregunten pels seus fills, pregunten perquè l'Església els sàpiga acompanyar i perquè cada dia més joves descobreixin i valorin el gran tresor que ells han descobert, la gran meravella de la creació que és la família! ■

CONSULTORI BÍBLIC

El profeta Isaïes o l'escola isaïana?

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

Entre els llibres profètics, trobem el d'Isaïes, un dels profetes majors. El seu nom, que en hebreu significa "Jahvè salva" o "la salvació de Jahvè", conté en ell mateix el missatge principal que recorre els versets d'aquest text bíblic: l'anunci de la Salvació. En iniciar la lectura (Is 1,1), se'ns presenta la seva prèdica profètica al final del regnat d'Ozies fins a Ezequies, reis de Judà (s. VIII aC), i és que Isaïes va ser un profeta de la cort, tot i que el seu missatge no sempre va ser ben rebut pels poders fàctics del moment. El profeta va ser testimoni de la desfeta del regne del Nord i la destrucció de la seva capital, Samaria, a mans dels assiris (722 aC) i, alhora, portador d'un missatge d'esperança i salvació, amb l'anunci de l'arribada d'un messiès, l'Emmanuel (Is 7,14). L'estudi del llibre, però, ha permès veure que la seva composició no es va produir en un moment únic, sinó que hi van intervenir mans diferents en èpoques diverses. El recull de referències històriques crea un arc que va del s. VIII al V aC. Així, el llibre es pot dividir en tres grans parts: una d'època pre-exílica (Is 1-39) que recolliria la prèdica del profeta mateix, una segona d'època exílica (Is 40-55), referenciat com a Deutero-Isaïes, i una tercera d'època post-exílica (Is 56-66), presentat com a Trito-Isaïes. El fet que les tres èpoques identificades referenciïn almenys tres mans redactores, però que hi hagi un fil conductor comú i que estiguin incorporades en el mateix llibre, fa que els estudiosos parlin d'una "escola isaïana". Els profetes generaven al seu voltant un grup de deixebles que els seguia i acompanyava, sent-ne aquest un exemple clar.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

La confessió que ens obre a l'amistat amb Jesús

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

L'actitud de Pere davant el prodigi que el Senyor ha propiciat és la d'aquell que no només no se'n sap avenir, de la meravella que acaba d'experimentar, sinó sobretot la d'aquell que reconeix reverent la distància infinitament gran que el separa del seu Senyor: "Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador." Humanament, aquella era una pesca impossible: "Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res." Però, per la paraula del Senyor, aquella paraula que ha establert un fortíssim vincle de confiança entre ell i Pere, de proximitat, aquest darrer executa confiadament allò que Jesús li demana: "Però ja que vós ho dieu calaré les xarxes."

Aquesta és la confiança que el Senyor demana de cada un de nosaltres: la confiança que brolla de l'escolta i l'acollida de la seva paraula, que ens invita a estrènyer un vincle profund i ferm que ens fa propers com a amics de Crist: "Ja no us dic servents (...) a vosaltres us he dit amics", llegim a l'Evangeli segons sant Joan. La intimitat que es produeix entre el deixeble i el Mestre és la dels amics, la intimitat d'aquell que vol parlar-nos al cor. Però alhora, davant la sorprenent obra del Senyor de fer-se proper i amic, Ell que era de condició divina, d'abaixar-se per fer-se semblant als

homes i morir en mort de creu per nosaltres, davant d'aquesta meravellosa acció, malgrat la intimitat i la proximitat a la qual se'ns invita, experimentem també alhora la immensa distància que hi ha entre Mestre i deixeble: "Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador." I aquesta confessió, que ens situa en la nostra veritat, paradoxalment estreny més els llaços d'amistat, de confiança i de profunda intimitat entre deixeble i Mestre.

És el mateix Senyor qui diu a Pere després d'aquesta confessió: "No tinguis por." La confessió de la distància que neix de la condició pecadora de l'home apropa més el deixeble al seu Senyor. I aquesta és la profunda veritat de tot home i de tota dona que venen en aquest món: Déu, en Jesús, vol fer-se proper a cadascun de nosaltres oferint-nos la seva amistat, i aquesta amistat s'aferma en nosaltres en la mesura que reconeixem la nostra indignitat. Un regal, el de la seva amistat que, si confessem humilment el que som, es multiplica i s'envigoreix amb el do de la seva presència: "No tingueu por"; "Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món". Quin altre motiu més gran podem esperar per abandonar-nos confiadament al Senyor? ■

Diumenge V de durant l'any

Lectura primera

Is 6,1-2a,3-8

Aquí em teniu: envieu-m'hi

Lectura del llibre d'Isaïes

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecels del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: "Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria." Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: "Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers." Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: "Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat." Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: "Qui enviaré? Qui ens hi anirà?" Jo vaig respondre: "Aquí em teniu: envieu-m'hi."

Evangelí

Lc 5,1-11

Ho deixaren tot i el seguien

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En una ocasió la gent s'aglomera-va sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques

Salm responsorial

137

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, us vull cantar a la presència dels àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.

Enalteixo el vostre nom perquè esti-meu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu es-coltat,
heu enfortit la meva ànima. R.

En sentir el que vós heu promès, tots els reis de la terra us lloaran i celebraran que vós obreu així:
"Que n'és, de gran, la glòria del Se-nyor." R.

La vostra dreta em salva.
Que el Senyor continuï afavorint-me.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, senyor. R.

Al·leluia

*Veniu amb mi, diu el Senyor,
i us faré pescadors d'homes.*

a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: "Tira endins, i caleu les xarxes per pescar." Simó li respongué: "Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes." Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra

Lectura segona

1Co 15,1-11

*Això és el que tots prediquem,
i això és el que vosaltres heu cregut*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, us recordo la bona nova que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu; fins ara us hi manteniu fermes i per ella obteniu la salvació. No crec pas que us convertíssiu en va a la fe. Per tant, si encara ho reteniu, recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la bona nova. Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensen-yament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Es-criptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, ressus-cità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'apa-regué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Des-prés s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el dar-rer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

Perquè jo soc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu. Però per gràcia de Déu soc el que soc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuo-sa. Al contrari, he treballat més que tots, no jo, sinó la gràcia de Déu que ha treballat amb mi. Però, què hi fa? Tant si soc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: "Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pe-cador." Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socs de Simó. Però Jesús digué a Simó: "No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes." Llavors torna-ren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 1

Febrer

9. DIUMENGE

Diumenge V de durant l'any, Verd.
Lectures: Isaïes 6,1-2a.3-8 / Salm 137 / 1 Corintis 15,1-11 / Lluç 5,1-11
SANTORAL: Apol·lònia, vg. i mr.; Miquel Febres, rel.; Nicèfor, mr.; Sabí, b.

10. DILLUNS

Santa Escolàstica, vg. (MO), Blanc.
Lectures: Gènesi 1,1-19 / Salm 103 / Marc 6,53-56
SANTORAL: Silvà, b.; Sotera, vg. i mr.

11. DIMARTS

Fèria, Verd. O bé, Mare de Déu de Lourdes (ML), Blanc. Lectures: Gènesi 1,20-2,4a / Salm 8 / Marc 7,1-13
SANTORAL: Benet d'Aniana, ab.; Desideri, b.; Eloïsa, vg.

12. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 2,4b-9.15-17 / Salm 103 / Marc 7,14-23. A Barcelona, **Santa Eulàlia, vg. i mr. (S i MO), Vermell.** A Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, **Santa Eulàlia, vg. i**

mr. (ML), Vermell

SANTORAL: Damià, mr.; Gaudenç, b.; Humbelina, viuda; beat Reginald d'Orleans, prev.

13. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 2,18-25 / Salm 127 / Marc 7,24-30
SANTORAL: Benigne, prev. i mr.; Gregori II, p.; beat Jordà de Saxònia, prev.; Maura, mr.

14. DIVENDRES

Sants Ciril, monjo i Metodi, b. (F), Blanc. Lectures: Fets 13,46-49 / Salm 116 / Lluç 10,1-9
SANTORAL: Antoni, mr.; Valentí, prev. i mr.

15. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, Memòria de Santa Maria en dissabte (ML), Blanc. Lectures: Gènesi 3,9-24 / Salm 89 / Marc 8,1-10
SANTORAL: Claudi de la Colombière, prev.; Faustí i Jovita, mr.; Joan Baptista de la Concepció, prev.

El Sant 15 de febrer

Faustí i Jovita, màrtirs

Faustí i Jovita eren dos germans que van néixer en una família noble de Brescia. Tot i que se'ls atribueix un gran nombre de miracles, alguns d'ells són de procedència dubtosa, i només podem estar segurs dels seus noms i que van ser martiritzats. La tradició diu que van predicar el cristianisme a Brescia sense por, en plena persecució i en un moment on fins i tot el seu bisbe s'amagava. Els actes dels dos germans van enfurismar els governadors pagans, que van fer que els arrestessin. Van ser torturats i portats a Milà, Roma i Nàpols, fins que finalment van poder tornar a Brescia. Durant aquest viatge, els dos germans van convertir un gran nombre de seguidors. Com que ni les amenaces ni les tortures

podien sacsejar la seva constància, finalment l'emperador Adrià, que passava per Brescia, va manar que fossin decapitats, de camí a Cremona, l'any 122.

Avui dia, la ciutat de Brescia els honra com els seus principals patrons i afirma posseir les seves relíquies. La seva història està lligada també a sant Calòcer, que en aquell temps era funcionari de la cort i figura al martirologi romà juntament amb la llegendària història de Faustí i Jovita. Calòcer es va convertir després de presenciar a l'amfiteatre el rebuig de les feres a atacar els germans. Aquest fet va provocar la seva conversió, i va ser batejat pel bisbe Apol·loni amb dotze mil ciutadans més.

MN. RAFAEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat
de Tarragona

Unim-nos amb goig aquest Any Sant a totes les Esglésies cristianes que reconeixen en el Credo de Nicea la fe apostòlica, immutable i intemporal

“Credo in unum Deum”

Aquestes darreres dècades s'ha imposat a les parròquies el costum de recitar els diumenges el Credo apostòlic i donem per massa llarg el Credo dels primers concilis, de Nicea i de Constantinoble. Tant, que, en l'argot clerical, en diem el Credo curt o el llarg.

En la nostra Unitat Pastoral hem decidit durant l'Any Sant, en el qual commemorem el 1.700 aniversari del Concili de Nicea, emprar-lo tots els diumenges. Va ser exactament el 19 de juny de l'any 325, que tots els Pares conciliars, excepte dos, van ratificar la fórmula del Credo. El text seria després ampliat en el Concili de Constantinoble (any 381).

La recitació, pausada, ritmada de l'assemblea, fa descobrir la bellesa i la profunditat del seu contingut. Et venen present les paraules de Jesús: “Ho creus això? Creus això que recites?” Sí, creiem i volem creure que el Déu i Pare, creador de les coses visibles i invisibles, s'ha revelat en el seu Fill únic, Jesucrist, Senyor nostre, que forma part de la mateixa naturalesa del Pare (consustancial). Ell és veritable home i veritable Déu (*vere Deus, vere homo*). I que la seva mort i resurrecció, proclamada i confessada en cada Eucaristia, és la nostra salvació. Creiem en l'Esperit Sant que ens ha estat donat i que ens introdueix en la comunió dels sants del cel i de la terra i fa que l'Església sigui santa i catòlica. Ella porta la gràcia del baptisme per al perdó del pecat. La fe de l'Església és cristològica i trinitària. Professem amb convicció i joia la divinitat del Verb encarnat. Per això la rúbrica del Missal Romà remarca l'*Incarnatus est*

amb la genuflexió o la inclinació adoradora del Misteri de l'Encarnació.

La fe de cadascú és la fe de tots. El subjecte que professa la fe és la mateixa Església, participada per tots els seus membres. De tots els qui han rebut el mateix baptisme. En les paraules del més que venerable Credo s'hi reconeixen totes les Esglésies cristianes. És realment un Credo ecumènic. Aquesta és la fe dels cristians, de l'Església, a Nicea l'Església era indivisa. La qüestió del *filioque* avui és ja irrellevant des del punt de vista ecumènic, almenys des del costat catòlic.

En l'antiguitat el Credo era gairebé una contrasenya. Et reconeixien com a cristià si sabies recitar el Credo. Unim-nos amb goig aquest Any Sant a totes les Esglésies cristianes que reconeixen en el Credo de Nicea la fe apostòlica, immutable i intemporal.

Tots els catòlics, quan sentim i cantem el Credo en la melodia III gregoriana, sentim una emoció al cor. Les primeres notes ja ens entusiasmen: *Credo in unum Deum*. És una expressió del *sensus fidei* del poble de Déu. L'ànima bateja i es commou perquè la fórmula de la fe, amb la melodia gregoriana que l'acompanya, ha estat cantada per tantes generacions. El Credo és portador i transmissor de la fe dels cristians. Honorem l'efemèride de Nicea i proposem-nos de redescobrir la bellesa teològica del Símbol de Nicea i de Constantinoble. Recitem-lo cada diumenge a l'Eucaristia. Cantem-lo en gregorià si podem en les grans solemnitats. Expliquem-lo a la catequesi i, sobretot, visquem-lo. ■

Nova campana a la capella de Sant Hilari de Cardedeu

La nova campana és una rèplica fidel de l'original, robada el setembre passat.

REDACCIÓ

Fotos: Rifer Rocafer

El cap de setmana de l'11 i 12 de gener, amb motiu de l'Aplec de Sant Hilari de Cardedeu, es va dur a terme la instal·lació de la nova campana a la capella de Sant Hilari, una rèplica fidel de la campana original, que datava del 1942 i que va ser robada el 30 de setembre passat.

Aquesta campana ha estat fosa i instal·lada per l'empresa Rifer Rocafer (www.rifersl.com), amb un sistema innovador dissenyat específicament per evitar futurs robatoris.

El nou mecanisme permet desmuntar fàcilment la campana, de manera que pot ser guardada a l'in-

terior de la capella per a la seva protecció al llarg de l'any. Així, cada any, amb motiu de l'apec, la campana es pot penjar i utilitzar sense complicacions, tot assegurant el bon estat i la seguretat d'aquest element tan simbòlic.

Durant l'acte, Mn. Albert Quílez, rector de la parròquia de Santa Maria, de Cardedeu, va beneir la nova campana i després va celebrar la missa a l'ermita. Gràcies a la seva instal·lació, s'ha pogut celebrar l'Aplec de Sant Hilari i recuperar el so que aquesta campana simbolitza per a la comunitat.

Com cada any, la jornada va reunir molta gent de Cardedeu i de les contrades en una trobada fraternal i popular. ■

Aquesta campana ha estat fosa i instal·lada per l'empresa Rifer Rocafer.

Cartes

Estima't per estimar

Explorem el nostre interior per conèixer-nos millor, acceptant sempre les nostres pròpies limitacions que, d'altra banda, tots tenim. Ningú no pot donar allò que no té, per això un mateix s'ha d'estimar per continuar creixent en autoestima humil, i no perdre mai l'esperança, i així després poder oferir el millor d'un mateix per ajudar l'altre.

Estimar, estimar-se i agrair sempre és actuar amb sentit. Agraïm-ho tot, perquè tot és un do, començant per la nostra pròpia existència, un dia més. Només qui és humil creix. La vida ens porta contrarietats, sovint molt inesperades, alegries i dolors, però si ho afrontem tot des d'una sana autoestima, amb molta pau interior i sempre des de l'agraïment perquè tot ens ha estat donat, sabrem trobar el sentit a tot el que ens depara el procés de viure. No deixem mai d'estimar-nos, malgrat totes les coses que hàgim pogut fer malament o que ens hagin fet mal, per tal de poder estimar l'altre.

Val la pena estimar sense mesura, perquè un dia puguem mirar enrere i sorprendre'ns de tota la bellesa que ens ha envoltat i hem contribuït amb el nostre esforç, treball i dedicació.

Viure sense estimar no és viure, senzillament és sobreviure.

MONTSERRAT ROSELL PUJOL

La IA

La seva transcendència rau en el seu potencial per ajudar-nos a assolir els objectius de desenvolupament sostenible. Només mentre pugui accelerar el nostre progrés en la consecució d'aquests objectius, acabarà esdevenint una eina essencial. De fet, el propòsit determinant de tota IA s'hauria d'enfocar en el benestar de les persones, en la conservació del planeta i en la ferma voluntat d'aconseguir la prosperitat.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

Gran reportatge

Sorprenent i sensacional el reportatge de la periodista Carme Escalles sobre les esglésies, ermites i capelles de Lloret de Mar, publicat en el número 2359 a *Catalunya Cristiana*. Enhorabona!

JAUME ESTRUCH

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Adeu al periodista Julio Merino

Fa poc moria a Còrdova el periodista i escriptor Julio Merino, un dels grans de la premsa espanyola, de personalitat i capacitat de treball desbordant. Va néixer a Nueva Carteya. Primer, mestre; després es va traslladar a Madrid, a l'Escola Oficial de Periodisme, on es va graduar el 1964 com a número u de la "Promoció Tòquio". Va ser redactor d'Arriba, redactor-cap del *Diario SP*, sotsdirector de *Pueblo* i director de l'agència Pyresa. El 1978 va passar a ser director d'*El Imparcial* i després del *Diari de Barcelona* i d'*El Heraldo Español*. Posteriorment, va col·laborar com a investigador del programa de ràdio "Supergarcía" del seu amic José M. García.

Tot això ho va alternar amb la docència d'Història del Periodisme, Agència de Notícies i Estil Periodístic i amb guardons com el Premi Nacional Juan Valera, el Premi Nacional de la Crítica Cinematogràfica i el Premi Nacional de Teatre.

Home valent i de coratge.

A principis del segle XXI, Julio Merino torna a Còrdova. Des dels meus primers anys com a periodista vaig admirar el Julio no només pels seus valors i virtuts professionals, sinó pel seu entusiasme, passió i entrega generosa a una professió que duia a les venes. Periodista de raça, cor d'or, ànima de gegant, antena de tots els vents, lluitador nat per la veritat i la llibertat, incansable bussejador en els mars tempestuosos de la història, les ferides de la qual va fer seves i els laments de la qual van amarar sempre la seva vida d'home creient a les "alçades divines". El Déu Pare de tendreses i bondats deu haver acollit el Julio amb una abraçada enorme. Descansa en la pau del Déu Amic, del qual tants cops vam parlar junts, no només com a companys sinó com a grans amics.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Els supervivents d'Hiroshima i Nagasaki fan sentir el seu clam contra les armes nuclears

Barcelona va acollir un homenatge als “hibakusha”, els supervivents de la bomba nuclear

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Soc Shigemitsu Tanaka, de Nagasaki, lloc del bombardeig atòmic del Japó. El 9 d'agost del 1945, tenia 4 anys. En aquell moment vivia amb cinc membres de la meua família al poble de Togitsu, a uns sis quilòmetres de l'epicentre de l'explosió. Aquell dia, el meu avi era amb mi i amb el meu germà petit, jugant a l'ombra del caquier al pati del davant. Tan bon punt vaig haver dit: ‘Avi, sento el soroll d'un avió’, vaig veure una llampada blanca enlluernadora al cel sobre Nagasaki i vaig sentir un estrèpit eixordador.”

Així comença el seu relat Shigemitsu Tanaka, representant d'un col·lectiu —els *hibakusha* (supervivents)— que, ara que es compleix el 80è aniversari del bombardeig d'Hiroshima i Nagasaki per part dels Estats Units, redoblen la seva crida a favor de la pau i contra les armes nuclears.

La seva gira espanyola el va portar a Barcelona, on el matí del 21 de gener va protagonitzar a l'Ajuntament l'acte *Barcelona, ciutat de pau: cerimònia de reconeixement als hibakusha*, amb l'alcalde Jaume Collboni, que va voler assenyalar que Barcelona renova el seu compromís com a ciutat de pau. La visita dels supervivents la va promoure l'Aliança pel Desarmament Nuclear, una xarxa de 63 entitats de la societat civil, unides amb la finalitat de treballar a favor de l'abolició de les armes nuclears i de sensibilitzar la població sobre les conseqüències humanitàries i mediambientals d'aquesta mena d'armament.

Shigemitsu Tanaka va rebre l'any 2024 el Nobel de la Pau en representació de Nihon Hidankyo (Confederació Japonesa d'Organitzacions de Víctimes de les Bombes A i H), un fet que ha donat més altaveu mundial a

la seva lluita: “Els ancians *hibakusha* continuen parlant de les seves experiències amb les últimes forces que els queden. La segona i la tercera generació de supervivents de la bomba atòmica, els joves i els ciutadans també s'esforcen per tirar endavant els moviments dels *hibakusha* i transmetre les seves històries al món.”

La veu dels supervivents encara ressona perquè mai més no es torni a repetir un fet semblant i, malgrat això, el món continua obstinat a caure en els mateixos errors. “El risc d'una guerra nuclear a gran escala és més real que mai”, va reconèixer Tica Font, que va intervenir en l'acte en representació de l'Aliança pel Desarmament Nuclear. “El final de la Guerra Freda va comportar una sèrie d'acords bilaterals entre els Estats Units i Rússia de reducció d'aquestes armes, moltes van ser destruïdes, però encara en queden més de 12.000, amb capacitat destructiva superior a les d'Hiroshima i Nagasaki. En els darrers anys hem vist com els països que tenen armes nuclears s'estan dedicant a renovar els arsenals amb una àmplia gamma d'armes amb menor càrrega nuclear i, per tant, amb menors danys i per la qual cosa el seu ús pot ser més factible i sobretot creïble.”

Unes paraules que va subscriure Yayoi Tsuchida, secretària general adjunta del Consell Japonès contra les Bombes Atòmiques i d'Hidrogen (Gensuikyo): “A diverses regions del món, com el Pròxim Orient, Europa i Àsia Oriental, els conflictes protagonitzats per potències nuclears han intensificat la tensió i el risc d'una guerra nuclear. Aquestes nacions han continuat desenvolupant, modernitzant i expandint els seus arsenals nuclears”.

Actualment, Gensukyo està fent

Ajuntament de Barcelona

La delegació japonesa va participar en l'acte d'homenatge a l'Ajuntament de Barcelona, organitzat per l'Aliança pel Desarmament Nuclear.

campanya perquè el govern japonès signi i ratifiqui el Tractat sobre la Prohibició de les Armes Nuclears (TPAN), per a la qual cosa han recollit un total d'1.565.300 signatures. La mateixa petició que va fer Tica Font, en nom de l'Aliança pel Desarmament Nuclear, adreçada en aquest cas al Govern espanyol: "L'existència del TPAN envia un missatge clar sobre la inacceptabilitat d'aquestes armes a nivell internacional. Al llarg de la història, hem vist com la prohibició ha estat un pas fonamental per a diversos canvis significatius a nivell global, com l'abolició de l'esclavatge o d'altres armes inhumanes, com les armes químiques, les biològiques o les mines antipersones."

Com va manifestar Shigemitsu Tanaka, "tots i cadascun dels ciutadans de la terra haurien de pensar en aquesta qüestió com si fos seva. Treballem junts per aconseguir un món lliure d'armes nuclears i de guerres perquè la humanitat no es destrueixi a si mateixa amb armes nuclears". ■

SHIGEMITSU TANAKA

"Treballem junts per aconseguir un món lliure d'armes nuclears i de guerres"

Agustí Codinach

Treballs arqueològics al temple Flavi

Nou espai per completar el futur itinerari pel conjunt catedralici i l'Acròpolis

MCS Arquebisbat Tarragona

Aquest espai té un valor patrimonial excepcional.

JOAN BORONAT

Tarragona

Els importants treballs arqueològics duts a terme a la denominada Sala Axial o temple de la Dinastia Flàvia, fins ara inaccessible, han estat presentats per obrir aquest espai de valor patrimonial excepcional, el qual podrà incorporar-se al relat museogràfic del nou Museu Diocesà i de la catedral de Tarragona.

La sala està delimitada pel mur que tanca el recinte catedralici pel carrer de Sant Pau, descobert l'any 1933 per Mn. Serra Vilaró, però sense que s'hi hagués intervingut a fons. A la sala s'hi pot observar les restes del segon temple del darrer terç del segle I dC, que, juntament amb el temple

d'August, configuraven el recinte de culte imperial. Entre les restes visibles, destaquen el mur d'uns 28 metres d'ample per uns seixanta de llargada i onze metres d'altura.

L'actuació arqueològica que s'està fent correspon al programa impulsat per l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica (ICAC), en col·laboració amb l'arquebisbat de Tarragona. Precisament, la presentació dels treballs que es duen a terme ha anat a càrrec dels codirectors del projecte, Josep Maria Macias Solé, professor de recerca de l'ICAC, i Andreu Muñoz Melgar, director del Museu Diocesà de Tarragona i investigador adscrit a l'ICAC. Es tracta d'un pas més del projecte d'investigació científica a la catedral de Tarragona i el seu entorn, iniciat fa més de dues dècades, per part de les dues institucions.

Tot el conjunt ha de derivar en

l'ordenació d'un itinerari que permeti als visitants fer un recorregut de 2.000 anys d'història, partint de la part alta de la ciutat, l'Acròpolis. Una idea que, com ha assenyalat Andreu Muñoz "no és un projecte de l'Església per a l'Església, sinó de l'Església per a la ciutat i el territori".

Aquest itinerari diacrònic permetrà conèixer els espais de la catedral, l'edifici historicista del Seminari i la història de la Casa dels Concilis. Descobrir la muralla, el gran recinte de culte imperial; un refugi antiaeri de la guerra del 1936, exemples d'arquitectures innovadores contemporànies i patrimoni artístic del Museu Bíblic i el Diocesà. Una exposició arqueològica i artística que va des de l'època prehistòrica fins als nostres dies.

En definitiva, un projecte cultural i turístic integral a redós de l'Acròpolis de Tarragona i les arrels d'Europa. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Hem arribat molt a prop del Sol —

Flickr / Ed Schipul

La sonda Parker recollirà dades sobre diversos fenòmens solars.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

La sonda americana Parker es va llançar a l'espai el 2018. Des d'aleshores, amb moltes correccions de trajectòria, ha anat fent òrbites —vint-i-dues— fins a posar-se definitivament el 24 de desembre passat rodejant el Sol a una distància de només 6,1 milions de quilòmetres, o sia, deu vegades més a prop que el planeta Mercuri.

La matinada del 27 de desembre, la NASA estava esperant amb ànsia

el senyal que la sonda Parker havia d'anunciar si tot havia anat bé, és a dir, que continuava operativa, com així va ser. La probabilitat que fallés era elevada. La regió de la corona solar on ara es troba la sonda està a 1,5 milions de graus de temperatura. S'havia construït l'artefacte amb un escut tèrmic d'un gruix d'11,4 cm i una capa de ceràmica capaç de reflectir gran part de la llum que rep. El disseny d'aquest escut va representar un gran desafiament per a l'enginyeria, que va requerir deu anys de feina. Fa 2,3 metres de diàmetre i pesa 73 kg. Però la temperatura que rep ara del Sol és tan alta que es temia que no fos suficient. Per això, ha estat una alegria la recepció de la notícia que tot encara funciona.

I què es pretén obtenir de la sonda Parker? Ha de recollir dades que ens

facin entendre millor els fenòmens solars més violents, com els que poden originar a la Terra les anomenades tempestats geomagnètiques, que afecten de vegades les comunicacions i fins i tot les centrals elèctriques. Encara que la Terra posseeix un escut magnètic, queda saturat quan les emissions solars són molt intenses i és quan ens trobem amb les tempestats geomagnètiques que hem dit. I també es volen obtenir altres particularitats del funcionament del Sol que ara no podem detallar aquí.

Què hi podem dir, nosaltres, a tot això? És clar que tot el que sigui progrés científic ho hem d'aplaudir. Però ens sembla que en aquest cas es tracta d'una desproporció: el que es pugui aconseguir no compensarà prou el que ha costat aquesta empresa. ■

TRADICIONS REMEIERES

L'alfàbrega

Flickr / Forest and Kim Starr

L'alfàbrega és una planta activadora de les vies respiratòries.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels caputxins

L'alfàbrega (l'lat., *Ocimum basilicum*; cast., albahaca) és una planta olorosa i remeiera molt digestiva que, alhora, és activadora de les vies respiratòries; a més, treu l'ardor de l'orina, tempera el mal d'orella i és hipotensora. L'alfàbrega blanca és un excel·lent tranquil·litzant que també s'usa en casos de vòmits i mareig. L'olor de l'alfàbrega

espanta els mosquits i en gastronomia s'empra per perfumar la pasta i algunes salses. Per exemple, l'alfàbrega és l'ingredient principal de la coneguda i popular salsa italiana anomenada *pesto*.

Els frares caputxins i les monges caputxines solien embellir l'auster espai interior de les seves esglésies conventuals amb testos d'alfàbrega i mirambells el dia de la festa de la Mare de Déu dels Àngels, dita també de la Porciúncula, el dia 2 d'agost. Per obtenir les mates d'alfàbrega, els frares solien procedir així: "Reglas particulares de las Alfábregas. Antes de sembrar-se se han de posar en remull ab vinagre flach, y aparellat lo test ab fems molt podrits y prims, que se'n falte dos o tres dits que no sia ple [lo test]. Después sembrar-hi

la llavor, y posar-[h]i un dit de fems sobre, y si pot ser de bestiar de mulat, y sechs naix millor. Después se deu posar lo test al sol cubrint-lo ab un drap, [y] si no fa demasiada frescor la descobriran en comensar a nàixer" (BHC, *Tractat de flors*, f. 40). Així doncs, els hortolans caputxins, uns dies abans de sembrar les llavors o sements d'alfàbrega, acostumaven a posar-les en remull per tal d'accelerar-ne la germinació, i també les regaven amb fems de corral estovats amb aigua, preferentment de pluja, que es creia més rica en nitrats i així obtenien mates més resistents i ufanes. Al l'article vinent us parlaré, si Déu vol, de l'equiset o cua de cavall, que és una de les plantes remeieres més consolidada i de tradició més antiga. ■

FRANCESCO COCCO*Una mirada que transforma*

Editorial Desclee De Brouwer, 2025, 128 pàg.

Una reflexió sobre la mirada de Déu i el seu poder per transformar la nostra percepció de nosaltres mateixos i del món. Aquesta mirada pot ser un autèntic acte creatiu, que revela facetes desconegudes de la nostra ànima.

Llibres més venuts el mes de GENER

+claret

ARMAND PUIG I TÀRRECH*Antoni Gaudí, vida i obra*
Pòrtic Edicions**PAPA FRANCESC***Dilexit nos*
Editorial Claret**FRANCESC TORRALBA***No hi ha paraules*
Ara Llibres

01

02

03

JOAN MARTORI*Àngel Guimerà a Buenos Aires*

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2025, 280 pàg.

A partir d'una acurada selecció de documents de primera mà, l'autor ofereix testimonis i valoracions que ens aproximen a diferents aspectes de l'impacte de la dramàturgia de Guimerà a Llatinoamèrica.

MARC VINTROLÀ*El gat ens espera al marge*

Editorial Empúries, 2025, 248 pàg.

La Nono i el Joel són una parella que decideix marxar de Barcelona i traslladar-se a un entorn més silenciós. El canvi de vida ve acompanyat d'un inquilí inesperat, un gat de carrer, que es va infiltrant en els seus nous costums...

AUTORS DIVERSOS*La osteoporosis*

Plataforma Editorial, 2025, 200 pàg.

Escrit per un equip de professionals de la salut, aquest llibre explica detalladament què és l'osteoporosi, i n'analitza les causes, diagnòstic, prevenció i tractaments, així com consells per millorar la qualitat de vida dels pacients.

CRÍTICA DE TEATRE

Pellroja contra rostre pàl·lid

ANDREU SOTORRA
andrusotorra@gmail.com

L'escriptor Erri De Luca (Nàpols, 1950) és un afeccionat al muntanyisme i l'escalada i no només practica aquests esports, sinó que també n'és divulgador a través de col·laboracions periodístiques. Valgui aquesta breu introducció biogràfica per justificar que el seu relat *Impossible* parla amb coneixement de causa del risc que suposa fer segons quina travessa de muntanya.

Impossible podria ser un relat de gènere policíac. Però aquest registre només hi és de fons perquè Erri De Luca el porta de seguida cap a la dialèctica entre llibertat i justícia, entre veritat i mentida, entre idealisme polític i repressió d'estat, entre un fiscal que busca el premi de l'acusació guanyada i l'acusat que busca defensar la seva honestedat sense trair el grupuscle revolucionari al qual va pertànyer.

Hi ha un moment del diàleg en què el presumpte acusat defineix la situació de l'interrogatori com un combat entre un pellroja contra un rostre pàl·lid. L'actor Lluís Soler és l'acusat i exrevolucionari. La seva intervenció —impecablement i radicalment creïble d'expressió des del primer moment d'escena fins a l'últim fosc— és la que porta tot el pes de la trama. Davant seu, l'actor

Bernat Quintana, el fiscal, més fred, més programat judicialment, manté el nivell de les rèpliques.

Sis sessions entre el fiscal i el presumpte acusat d'haver tirat daltabaix muntanya avall un excompany de moviment revolucionari. Tot porta a esbrinar si l'acusat és el testimoni d'un accident de muntanya que no va fer res més sinó avisar el 112 quan va descobrir el cos del muntanyenc precipici avall o si és un assassí que va actuar premeditadament com a venjança d'un temps passat.

Dos plans escènics que són també com dues històries foses en una que la direcció nítida de Ramon Simó i la resta de la companyia han resolt gràcies al matís de la il·luminació: la de l'interrogatori en una taula pelada i el de la penombra de la cel·la amb la projecció d'una finestra il·luminada amb reixes. Al fons, un videomapeatge serveix per crear el moviment lent i silencios d'uns núvols blaus i, després, un paratge del bosc d'avets alpi o els cims escarpats de les Dolomites on, amb una mica d'imaginació, un potser sí que hi pot veure un pellroja lluitant contra un rostre pàl·lid convertits en dos cérvols mascles, amb les seves banyes, en una lluita ferotge que els acaba fent rodolar, inevitablement tots dos, pedrera avall. ■

© Cassandra Projectes Artístics

Els actors Bernat Quintana i Lluís Soler en una escena de l'obra adaptada del relat de l'escriptor Erri De Luca.

AMB BON HUMOR

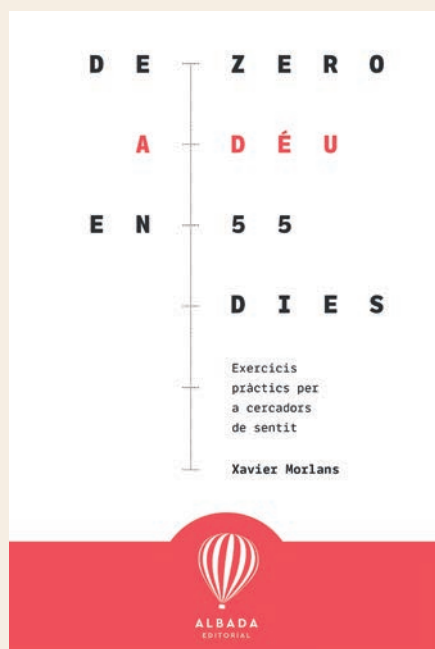
"IMPOSSIBLE", d'Erri De Luca
INTÈRPRETS: Lluís Soler, Bernat Quintana i Guillem Albasanz
DIRECCIÓ: Ramon Simó
Sala Atrium. Barcelona
Fins al 23 de febrer

CRÍTICA LITERÀRIA

Viatge espiritual

**PERE FÀBREGUES
I MORLÀ**
Llibreter

XAVIER MORLANS

De zero a Déu en 55 dies
Editorial Albada, 2024, 230 pàg.

Se'ns ha girat feina! Sí, però feta de gust té més sentit perquè s'entreveu que el profit comença l'esforç. No sé si dir-vos que aquest llibre és de tauleta de nit o de butxaca per tenir-lo a mà, on cadascun es trobi a si mateix.

El que cal és aprofitar aquesta ajuda en forma de píndoles, o si voleu de xarop reconstituent, que l'autor ens presenta com a exercicis diaris i que ens convida a fer quinze minuts de "reflexió on fer ressonar les pròpies vivències".

Tot i ser un manual d'exercicis espirituals, el llibre té un subtítol: *Exercicis pràctics per a cercadors de sentit*. És com un avís d'actualitat, de dir-nos als que vivim en una època de presses i de domini del tenir sense aturador, del "consumeix i no pensis", que també dins d'aquest món hi ha formes pràctiques per a la reflexió transcendent i poder aconseguir ser persones espirituals en una societat oberta en la qual podem incorporar el polsim de sal que la faci més donada a la convivència.

El llibre és una invitació, no una exigència, si bé ens convida a fer-nos acompanyar per un "quadern del pelegrí" per tal d'aprofitar més la lectura i per afegir la nostra aportació i no deixar de banda el que hem reflexionat. També ens diu en les seves observacions prèvies a la lectura: "L'exercitant, en qualsevol etapa del viatge, té la llibertat de plantar-se, bé perquè no li plau el viatge, o bé perquè prefereix deixar-lo per a més endavant."

L'autor pretén fer-nos d'acompanyant de viatge, que la seva ajuda provoqui l'autoajuda. Tant és així, que no dubta a posar-se a disposició del lector/exercitant per al que calgui de suport personal en aquest bonic viatge de descobriment, o de retorn, a les pròpies vivències "en la dimensió transcendent i religiosa de la vida", i acaba amb una proposta cristiana.

Aquest llibre és un encert impagable, tant per la qualitat, com per acompanyar amb la bellesa de la poesia els paisatges d'aquest viatge espiritual. Gràcies! Al llarg de la història ens calen actualitzacions en les formes i maneres d'arribar a Déu i aquest llibre n'és una que cal aprofitar. ■

UN NOU LLINDAR

No som propietaris

L'Església a través de Mans Unides ens convida a fer-nos solidaris des dels nostres pobres recursos per eliminar la fam i les desigualtats que fan patir tants germans i germanes nostres arreu del món i aquí, entre nosaltres. I, no sols allà on la fam és l'assot més terrible a la dignitat humana de milions de persones, sinó també allà on els són negats els drets humans elementals d'un habitatge o de ser acollits a un altre país degut a la insuportable situació del seu.

"Hem de cercar —diu Francesc— que s'elimini tot pretext que pugui impulsar els joves a imaginar el propi futur sense esperança, o bé com una expectativa per venjar la sang dels seus éssers estimats. El futur és un do per a superar els errors del passat, per a construir nous camins de pau."

Mans Unides, en la campanya contra la fam, ens exhorta a compartir la prosperitat per erradicar la pobresa, la fam i la desigualtat, i a actuar cadascú des de la responsabilitat que té i el lloc que ocupa en la societat. Segurament pensareu que és molt freqüent la petició d'ajuda pels més necessitats i que podem caure en la rutina de sentir la mateixa música. Pot ser sí que la demanda és constant, però necessitam deixondir-nos quan hem caigut en una altra rutina, la del benestar insolidari i la del consum il·limitat.

La globalització crea misèria i fam i ha de donar pas a la globalització del bé comú, a la de l'amor solidari. No som propietaris, sols som administradors. Mahatma Gandhi diu que "hem d'aprendre a viure més senzillament, perquè altres senzillament puguin viure". Per això, no sols se'ns demana la generositat del donatiu, sinó un canvi del cor. El que transforma és l'amor ple de generositat.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

Pilarín Bayés, Joan Boronat, Pilar Casals,

Ángeles Conde, Montserrat Creus, Pere

Fàbregues, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà,

Simón García-Ventura, Antonio Gil, Daniel

Gil, Gregorio Luri, Ignasi Miranda, Àngel

Miret, Glòria Monés, Lucia Montobbio,

Xavier Morlans, Francesc Nicolau, Joan

Pallarès-Personat, Quique, Rafael Serra,

Valentí Serra, Leticia Soberón, Andreu So-

torra, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada perLes opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

FEDERICO MAYOR ZARAGOZAEl **dimecres 12 de febrer**, a les 18.30,
homenatge a Federico Mayor Zara-
goza amb Gabriela Ramos, Joan Ma-
nuel del Pozo, Denise Naniche, Kris-
tian Herbolzheimer, Carlos Giménez
i Jaume Duch al Palau Macaya de Bar-
celona.**TEOLOGIA**El **dijous 13 de febrer**, a les 19.00,
l'Escola de Teologia del Maresme
organitza la sessió *Eines per llegir la*
Bíblia. Dificultats per la lectura de la
Bíblia, amb Pilar Casals al casal de la
parròquia de Sant Josep de Mataró.**JUBILEU D'ESPERANÇA**El **dissabte 15 de febrer**, a les 10.30,
formació i pregària sobre *Església, què*
dus de tu mateixa? "Lumen gentium"
amb Salvador Pié a l'Escola TP Xavier
(av. Francesc Cambó, 12 - Barcelona).**ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**El **dissabte 15 de febrer**, a les 20.30,
música per a l'esperança amb Ars
Tunae a favor de la Fundació Manos
Providentes; el **diumenge 16**, a les
17.00, melodies d'amor (violí, piano
i violoncel), taquilla inversa (c/ Con-
sell de Cent, 293 - Barcelona).**FUNDACIÓ PERE CASALDÀLIGA**El **diumenge 16 de febrer**, a les 10.00,
trobadà anual amb el lema "Cons-
truir la cultura de pau" a l'Escola
FEDAC Sant Andreu (c/ Ramon Bat-
lle, 39-45 - Barcelona).

Girona

PATRIMONIEl **dimarts 11 de febrer**, a les 18.30,
conferència *La catedral medieval de Gi-*
rona. De Sant Feliu a Santa Maria amb
Marc Sureda a la Biblioteca Pública
de Girona Carles Rahola.**JORNADA DEL MALALT**El **dimarts 11 de febrer**, a les 18.30,
a l'església del Mercadal de Girona,
conferència *El Jubileu i la visita dels*
malalts a càrrec de Mn. Sebastià Aupí;
a les 20.00, missa solemne en honor
a la Mare de Déu de Lourdes presidida
pel bisbe fra Octavi Vilà.

Lleida

IRELEl **dijous 13 de febrer**, a les 18.00,
conferència *La transcendència de la*
ciència amb David Jou, a l'aula mag-
na de l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLEEl **cap de setmana del 14 al 16 de**
febrer, trobada Art i Natura *Sentir*
l'hivern al Miracle. Informació: tel.
973 291 699.

Tarragona

PAUEl **dimecres 12 de febrer**, a les 19.00,
conferència *Combatre el racisme per*
construir una cultura de pau amb Nu-
no Coelho al Centre Tarraconense El
Seminari de Tarragona.**HOSPITALITAT MARE DE DÉU DE**
LOURDESEl **diumenge 16 de febrer**, a les 11.00
eucaristia a la catedral de Tarrago-
na on els nous membres titulars de
l'Hospitalitat pronunciaran el seu
compromís.

Tortosa

HOSPITALITAT MARE DE DÉU DE
LOURDESEl **diumenge 16 de febrer**, a les 11.00,
festa diocesana de l'Hospitalitat a la
catedral de Tortosa.

Vic

MUSEU EPISCOPAL DE VICEl **dijous 13 de febrer**, a les 18.30,
conferència *L'art del detall en la pintura*
de Johannes Vermeer a propòsit de la
seua obra *La noia de la perla* a càrrec
d'Irene Abril.**PREGUEM PER LES INTENCIONS**
DEL PAPAPerquè la comunitat eclesial aculli els
desitjos i dubtes dels joves que sentin
la crida a la vida sacerdotal i religiosa

DANIEL PALAU

Nou degà de la Facultat de Teologia de Catalunya

AUSP

“Hem notat un increment d'alumnes laics que volen estudiar Teologia”

IGNASI MIRANDA I MACIÀ GRAU

El 10 de gener passat, el cardenal Joan Josep Omella, gran canceller de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP), va signar el nomenament de Daniel Palau com a nou degà de la Facultat de Teologia de Catalunya (FCT). Palau, doctor en Història de l'Art, en Teologia i en Filosofia, substitueix d'aquesta manera Joan Torra, i exercirà el nou càrrec durant el trienni 2024-2027. Després del seu nomenament, el nou degà va ser entrevistat al programa *Sense distància* de Ràdio Estel, on va explicar com va rebre la notícia i quins són els reptes actuals de la facultat, integrada dins el paraigua de l'AUSP.

Des del mes de maig ja havia estat el degà en funcions de la Facultat. Com va rebre el nomenament oficial?

Rebo la notícia com una petició d'un servei que d'alguna manera ja havia estat desenvolupant, però amb el desig que aquest servei es vagi concretant i es vagi fent més visible en els propers anys al capdavant de l'equip de professors i d'aquesta institució, la Facultat de Teologia. M'omple d'alegria i de satisfacció saber que hi ha una confiança i una responsabilitat i esperem dur a terme aquesta tasca de bona gana i a l'alçada de les circumstàncies.

Quines novetats podem esperar durant aquest trienni?

El sistema continuarà sent el mateix, ja que la voluntat és seguir treballant per descobrir als alumnes que la Teologia és un servei cridat a servir totes les persones i les institucions i realitats eclesials. Per tant, la voluntat de servir encara es manifestarà amb més rotunditat. També voldria insistir en una cosa que no és només meua, sinó que ja ve d'abans, que és la de crear ponts d'encontre i de diàleg amb el món i la societat que ens envolta. Volem ser significatius, ser un espai de diàleg, un espai de debat i de reflexió en què puguem ajudar-nos a construir la societat que volem i que Déu ha somiat. Una societat justa, en la qual ens puguem reconèixer com a germans.

Té pensat donar més protagonisme a la càtedra de Teologia pastoral?

La càtedra de Teologia pastoral no és l'única càtedra de la facultat, però sí que volem que sigui l'espai idoni on els agents amb propostes eclesials es puguin trobar i donar suport en un discurs compartit i fidel a l'Evangelí.

Hi ha una percepció generalitzada que la Facultat de Teologia només és per als seminaristes, però en realitat està oberta a tothom.

Correcte, i justament els últims cursos hem notat un increment de l'alumnat laical, és a dir, de batejats que volen aprofundir en aquestes qüestions de la fe i estudiar Teologia. El que oferim és un currículum no només centrat en les qüestions clàssiques, sinó que també es poden estudiar aquelles aportacions que ens ajuden a estar en diàleg amb el món oriental, amb el món de la intel·lectualitat i el món contemporani, per poder establir ponts i espais en els quals la fe ocupi el seu lloc de rellevància i no sigui una anècdota. Per fer-ho, hem d'entendre que els estudis no només s'han de limitar a una qüestió teològica, sinó que cal anar introduint altres ciències i disciplines que també facin la seva aportació a la recerca d'una resposta a les grans qüestions de la humanitat i de la vida de les persones.

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT